

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

PO MARIJI K JEZUŠU

1929

AVGUST

Zanom-
nite
si!

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpentinovo milo

Bratovščina sv. Rešnjega Telesa.

(Darovi, ki jih je bratovščina razdelila zadnja tri leta. — Nadaljevanje in konec).

Dekanija Novo mesto. Brusnice: alba, koretelj, velum za blagoslov, obhajilna burza, obhajilna štola, 2 cingula, 2 humerala. Crmošnjice: vijolični mašni plašč. Mirna peč: 6 purifikatorijev. Novo mesto: mašni plašč prenovljen. Podgrad: obhajilna štola, obhajilna burza, 2 humerala, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Soteska: rdeč mašni plašč. Šmarjeta: velum za blagoslov, plašček za ciborij, dve obleki za ministrante, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Št. Peter pri Novem mestu: koretelj. Toplice: poprava cerkvenih paramentov (2). Vavta vas: bel mašni plašč.

Dekanija Radovljica. Begunje pri Lescah: velum za blagoslov, obhajilna štola. Bled: obhajilna štola, 2 obhajilni burzi, 2 cingula, 2 korporala, 2 purifikatoriji, šop za ključek pri tabernakelju. Bohinjska Bela: 2 obleki za ministrante, 2 cingula, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Bohinjska Bistrica: 2 albi, humeral, koretelj, 4 cinguli, 6 korporalov, 6 purifikatorijev. Breznica: poprava dveh malih bander, 6 korporalov, 6 purifikatorijev. Dobrava: zelen mašni plašč, alba, humeral, cingulum, 6 korporalov, 6 purifikatorijev. Dovje: vijolični mašni plašč, 2 pali, 2 obleki za ministrante, 2 cingula, spovedna štola, šop za ključek pri tabernakelju, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Gorje: črn mašni plašč. Jesenice: alba, koretelj, 2 cingula, 6 korporalov, 6 purifikatorijev. Kamna gorica: alba, humeral, 2 korporala, 4 purifikatoriji, 2 cingula. Koprivnik v Bohinju: obhajilna štola, obhajilna burza, 2 humerala, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Kranjska gora: 2 vijolični obleki za ministrante, 2 cingula. Kropa: 2 obleki za ministrante, obhajilna štola, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Leše: koretelj, 2 korporala, 4 purifikatoriji, cingulum. Ljubno: svila za oltarni antependij. Mošnje: 2 rdeči obleki za ministrante. Radovljica: obhajilna burza, 2 pali. Rateče-Planica: 2 albi, koretelj, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Ribno: poprava cerkvenih paramentov (7). Zasip: prenovitev cerkvenih paramentov (7).

Dekanija Ribnica. Dobropolje: zelen mašni plašč, 2 spovedni štoli, 2 obhajilni burzi, obhajilna štola, 2 pali, 2 cingula, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Dolenja vas: črn pluvijal, koretelj, 2 cingula, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Grčarice: bel mašni plašč. Loški potok: bel mašni plašč, 2 obhajilni burzi, obleka za cerkovnika, 4 obleke za ministrante. Ribnica: vezena alba, vezena pala, 3 korporali, 3 purifikatoriji, 3 cinguli. Rob: velum za blagoslov. Sodražica: velum za blagoslov, 6 purifikatorijev, 2 korporala. Nova štifta: velum za blagoslov, obhajilna burza, 4 korporali, 4 purifikatoriji.

Dekanija Semič. Adlešiči: zelen mašni plašč, poprava raznih cerkvenih paramentov (7). Črnomelj: rdeč mašni plašč. Dragatuš: 2 mašna plašča prenovljena. Planina pri Črnomlju: 2 obleki za ministrante, obhajilna burza, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Semič: zelen mašni plašč. Sinji vrh: velum za blagoslov, 2 obleki za ministrante, 4 korporali, 4 purifikatoriji, cingulum. Vinica: alba, obhajilna burza, 2 humerala, 2 cingula.

Dekanija Šmarje. Kopani: vijolični mašni plašč, alba, koretelj, 2 humerala, 2 cingula. Lipoglav: cerkveno perilo. Polica: vijolični mašni plašč, obhajilna burza. Št. Vid pri Stični: pluvijal, obhajilna burza, 2 spovedni štoli, plašček za ciborij, 2 cingula, 2 korporala, 4 purifikatoriji, šop za ključek pri tabernakelju.

Dekanija Trebnje: Čatež pod Zaplalom: dve obleki za ministrante, obhajilna burza, 4 purifikatoriji, 4 korporali. Mirna: velum za blagoslov. Mekronog: bel mašni plašč. Št. Janž: prenovljeni paramenti (4). Št. Lovrenc: obhajilna štola, 3 cinguli, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Št. Rupert: vijolični mašni plašč, bel mašni plašč, poprava cerkvenih paramentov (5). Trebnje: prenovljeni paramenti za podružnice.

Dekanija Vrhnika: Borovnica: 2 obleki za ministrante, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Dolenji Logatec: alba, cingulum, 2 humerala, 4 korporali, 4 purifikatoriji. Gorenji Logatec: 2 obleki za ministrante, obhajilna burza, obhajilna štola. Horjul: koretelj, cingulum, humeral. Hotedriča: koretelj, obhajilna štola. Podlipa: rdeč mašni plašč, 2 obleki za ministrante, 2 korporala, 4 purifikatoriji. Polhov gradec: koretelj, 2 obleki za ministrante (vijolični), obhajilna štola. Preserje: 2 koretelja, spovedna štola, obhajilna burza, 2 humerala, plašček za ciborij, cingulum, 2 korporala, 2 purifikatoriji. Rakična: pridigarška štola, 4 korporali, 3 purifikatoriji. Rovte: koretelj, obhajilna štola, obhajilna burza. Vrh (Sv. Trije kralji): alba, 2 humerala, spovedna štola. Vrhnika: črn mašni plašč. Bevke: prenovljeni cerkveni paramenti.

Dekanija Žužemberk. Ajdovec: 3 humerali, 2 korporala, 2 purifikatoriji, prenovitev raznih cerkvenih paramentov (3). Hinje: rdeč mašni plašč. Krka: velum za blagoslov, obhajilna burza. Žužemberk: koretelj, obhajilna burza, 2 humerala, 2 korporala, 4 purifikatoriji.

Dekanija Postojna: Studeno: vijolični mašni plašč.

S pomočjo darov, ki so jih dobrotniki bratovščine namenili in določili posebno za misijonske kraje, je bratovščina poslala več paramentov za cerkev sv. Antona P. v Beogradu, Bregalniška ulica 20, posebno pa v škofijo Skoplje, za katero je poleg raznih drugih predmetov oskrbela tudi kipa Srca Jezusovega in Srca Marijinega, umetniško delo kiparja Ivana Pengova v Ljubljani.

Izmed župnij ljubljanske škofije, ki niso navedene v izkazu, so mnoge prejele večje darove v prejšnjih letih, kakor je bilo izkazano l. 1926. (Škofijski list). Druge župnije, ki so v boljšem gmotnem položaju, so želele, da bi dobile darove ubožnejše cerkve.

Keer se je prošnji za brezplačno izdelavo čipk za cerkveno perilo odzvalo lepo število požrtvovalnih članic Marijinih družb, zato upamo, da bo mogoče po letošnji razstavi paramentov obdarovati večje število cerkva in upoštevati vse prošnje in želje, v kolikor to doslej še ni bilo mogoče. Bratovščina je povabljena, da bi zbrala za misijone primerno število paramentov in jih poklonila kot zlatomašni dar sv. očetu Piju XI. Od požrtvovalnosti udov bratovščine v posameznih župnijah je odvisno, koliko bo mogla bratovščina prispevati za zlatomašni dar sv. očetu. Ob

(Nadaljevanje na str. 5 ovitka.)

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Ustanove proti nezmernemu pitju.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:
Domači duhovniki v misijonih.

Mesečni zaveznik: Sv. Avguštin (28.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Vezi sv. Petra	Jubilej sv. očeta	Tunjice	Mozirje
2 Petek	Porcijunkula	Razumevanje odpustkov	Ribnica	
3 Sobota	Najd. sv. Štefana	Duše v vicah	Ljub. Marijan.	Luče
4 Nedelja	11. pob. Dominik	Zadostilna sv. obhajla	Št. Ožbalt	Nova Štifta
5 Poned.	M. D. Snežna	Nedolžnost in čistost	Gora p. Sodr.	Solčava
6 Torek	Gosp. spremenj.	Vztrajnost v molitvi	Predoslje	Mozirje
7 Sreda	Kajetan s.	Radi vere preganjani	Št. Jakob o. S.	Nazarje
8 Četrtek	Cirjak in tov. m.	Dolgoletni bolniki	Polica	
9 Petek	Ivan Vianej s.	Vzgoja svetih duhovnikov	Gotenica	Bočna
10 Sobota	Lovrenc m.	Cerkev v Mehiki	Raka	Ptuj
11 Nedelja	12. pob. Suzana	Cerkev v Rusiji	Janče	
12 Poned.	Klora d.	Katoliška akcija	Gozd	Ptuj hiraln.
13 Torek	Radegunda	Dijaki na počitnicah	Dobovec	
14 Sreda	† Evzeblj s.	Zapuščeni in stiskani	Mekinje	Sv. Pet. in Pav.
15 Četrtek	Vnebovz. D. M.	Marijine družbe	D. M. v Polju	
16 Petek	Rok s., Hiacint s.	Blagoslov pri živini	Dolenja vas	Sv. Urban
17 Sobota	Liberat m.	Trdovratni grešniki	Ribno	Hajdina
18 Nedelja	13. pob. Helena c.	Dela usmiljenja	Št. Lovrenc	Vurberg
19 Poned.	Ludovik š.	Naša semenišča in zavodi	Cerklje	S. Andraž Sl. g.
20 Torek	Bernard c. uč.	Cistercijani, trapisti	Žalna	S. Lorenc Sl. g.
21 Sreda	Franciška Š. s.	Blagoslov na polju	Ljub. Licht.	Sv. Marko
22 Četrtek	Timotej m.	Spodobna noša	Trebnje	Sv. Ožbalt Kap.
23 Petek	Filip Ben. s.	Naši zunanji misijoni	Koprivnik	Sv. Marjeta
24 Sobota	Jernej ap.	Delodajalci in delavci	Št. Jernej	Polenšak
25 Nedelja	14. pob. Ludovik	Izbira pravega poklica	Goriče-Naklo	Rogatec
26 Poned.	Cefirin p.	Širjenje dobrih listov	Zg. Tuhiuj	
27 Torek	Jožef Kalas. s.	Naši poverjeniki(ce)	Dole	Sv. Križ Slat.
28 Sreda	Avguštin c. uč.	Zadeve naših škofov	Struge	
29 Četrtek	Obglav. Jan. Krst.	V molitev priporočeni	Stopiče	Sv. Ema
30 Petek	Roza Lim. d.	Krščanska požrtvovalnost	Brdo	S. Peter Medv. s.
31 Sobota	Rajmund s.	Ta mesec umrli	Višnja gora	Kostrivnica

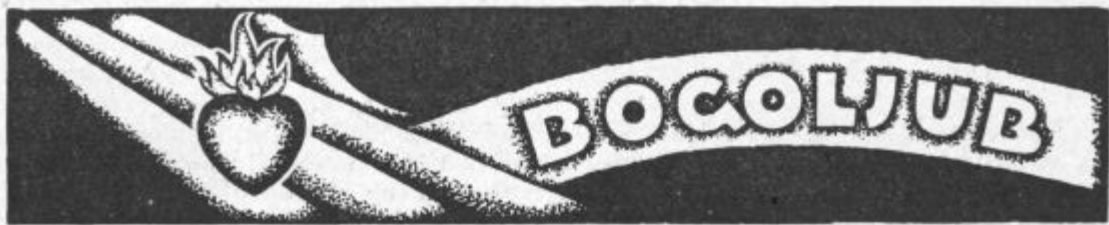
ZAHVALE.

Neimenovana iz T. pri Celju se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pom. n. Br., sveti Tereziji Det. J. in † Slomšku za uslišano prošnjo. (Dar 10 Din.) — N. Š. se zahv. zaplaški Materi b., presv. Srcu J. in M., sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje roke. — Neka oseba se zahv. sv. Antonu za takojšnjo pomoč v nesreči. — H. R. se zahv. presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje težko bolne matere. (30 Din za misijone.) — K. D. zahv. sv. Terezijo Det. J. za štirikratno pomoč. — A. K. (Ljubljana) izreka obl. zahvalo sv. Vianneyu, sv. Mali Cvetki, presv. Srcu J. in M., sv. Antonu in sv. Jožefu za srečno prestani izpit in maturo! — S. Rafaela se zahv. za večkratno uslišanje Lurški M. b., sv. Jožefu, sv. Antonu Padov., sv. Tereziji Det. J. — K. T. se zahv. presv. Srcu J., Mariji in sv. Tereziki za dobljeno zdravje. —

Neimenovan se iskreno zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za mnogo izkazanih dušnih in telesnih dobrot. — A. Š. (Velenje) se zahv. Mariji Pom. na Br. za hitro ozdravljenje in za srečen izid v važni zadevi. — H. F. se zahv. Materi božji, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J. za uslišano prošnjo ter se priporoča obenem v molitev. — J. J. se zahv. sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu in vernim dušam v vicah za dvakratno uslišanje.

PROŠNJE.

A. K. se priporoča v molitev dobrim vernikom. — S. Rafaela (Koroško) se prip. najsv. SS., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu Padov., sv. Alojziju, † Slomšku in S. Celinji za zdravje in za dosego raznih namenov.

Petrovče.

Povest o prstanu.

Od Celja, kjer časte sveto Cecilijo:
ožarjeno Pasijonko in Lilijo:
po Savinjski dolini, po veliki cesti
priromal k Mariji, k nebeški nevesti
pobožen je plemič Ferdinand Milijo.

»V boj odhajam. Ako me otmeš pogubi,
Tvoj, Devica, bom: v deviški zvest obljubi;
naj desnica tvoja me od sebe pahne,
naj takoj desnica viteška mi vsahne,
kadar drugo kje devico mi zasnuhi.«

In slovo in srce velelo »Amen!« je.
Na prst je dal Mariji prstan v znamenje:
Nezlomljiva bodi viteška beseda.
Dva za njim sta mila gledala pogleda:
dva zvesta varuha čez trn in kamenje.

To so bridke turške težke risanice
za kristjane kakor kosa za cvetice.
Plemič Ferdinand se risanic ne boji:
Petrovče prosijo zanj in prstan žari
na roki čuječe, ljubeče Device.

Viteza vedejo vjetega v Carigrad.
Ob ječi hodi ljubezen in cvetoča pomlad:
plemenita carigrajska Fatinila:
»O čudotvorna skrivnost, o tajna sila,
odvedi me mimo vseh zapahov in vrat!«

»Odvedem te iz carigrajskega mesta,
ako smem s teboj oditi kot nevesta.«
»Oprosti, Fatinila, me težkih okov;
osvobojenec peljem s seboj te domov.«
In dva begunca je vzela daljna cesta.

»Ferdinand, to so lepe vaše goré,
bele ptice nad njimi čudežno kipe.«
»To so, Fatinila, cerkve naše vere.«
»Daj mi krst, da pojdem med krščanske
hčere!«

»Sedaj te sme: zasnubiti moje srce.«

Po Savinjski dolini, po veliki cesti
pridirja k Mariji, k nebeški nevesti
Ferdinand s Fatinilo. Ali svet spomin
prebudi mu prisego, ne brez bolečin:
Devici prstan žari na roki zvesti.

»Ah! Naj ti prstan sneti smem! Ah, Mati, žal!
Ko sem ga dal, še nisem sebe prav spoznal.«
Drzna noga dvigne nad oltar se sveti,
drzna roka hoče zlati prstan sneti.
Marija skrči prst in prstan je obstal.

Fatinila je strmela pred oltarjem,
v srcu z divjim je borila se viharjem:
»Ne more biti prstan moj, ki Njo krasí;
ne ženin moj, ki Njo je volil prve dni.
Kaj naj storim, da skrunitve se obvarjem?«

Fatinila je zatonila v samostan.
»Žrtev zvestobe hočem biti noč in dan.«
Ne more Ferdinand umeti te pokore,
Fatinile vitez zabití ne more.
»O da še enkrat vidim nje obraz krasán!«

Presajena palma v tuji prsti vsiha,
umorila rano jo je soba tiha.
Plemič prihiti k pogrebu. Pogrebni dan
povrne se k Mariji Devici skesan.
Celica je skrila belega meniha.

Na roki prstan zvest, v obličju mil nasmeh
žari Petrovski Mariji še v naših dneh.

Silvin Sardenko.

Ni ti dovoljeno.

Dr. Fr. Jaklič.

Koncem avgusta se spomni sv. Cerkev vsako leto junaške smrti Gospodovega predhodnika sv. Janeza Krstnika. V duhu nas pelje na vzhodno obalo Mrtvega morja, v makabejsko trdnjavo Maherus, kjer čaka edinec in ljubljenc pokojnega Zaharije in njegove žene Elizabete na svojo končno usodo. Dragoceno je Janezovo mlado življenje, saj je sam včlovečeni Bog izjavil o njem: »Med rojenimi od žena ni vstal nobeden večji ko Janez Krstnik.« Ko žvižga puščavski veter okrog trdnjave svojo pesem o svobodi in ko krožijo po nebu ujede v vsej svoji prirodni prostosti, Janezovi okovi še tem težje zarožljajo in je grajski zid zanj še tesnejši. A dal je svojo svobodo ter bo dal tudi svoje življenje za svetost zakona; z apostolsko prostodušnostjo je namreč zaklical Herodu Antipi, ki se je bil težko pregrešil nad zakonsko poštenostjo: »Ni ti dovoljeno.« Saj če zakon ni v vseh ozirih tak, kakor ga je določil Bog ter ga predpisuje Cerkev, tedaj gorje zakonskima samima, gorje vsej družini, gorje pa tudi narodu in človeštvu, ker na družinskih vezeh je zgrajena tudi obča blaginja.

V slovenskih hišah in vaseh je bilo glede zakonov doslej vse v redu. Družine, topla ognjišča ljubezni, poštenja in vere, so obenem sveta žarišča življenja in slovenski roditelji s samoodpovedjo podajajo plamenico življenja od prednikov do potomcev. Pred našimi hišami se vidi veselo igranje in čuje brezskrbni smeh številne dece. Večina slovenskih očetov in mater izpolnjuje tudi glede števila otrok strogi božji ukaz, tudi ob največjih žrtvah jih sprejemajo od Boga in za Boga. Žal pa, da se po vojski tihotapi tudi v slovenske družine greh velemest in bogoodtujenih narodov, — greh, o katerem piše prva Mojzsova knjiga, omenjajoč moža Onana, ki ga je bil prvi storil: »Hudobija je bila v očeh Gospodovih, kar je počenjal, in Gospod ga je usmrtil.« Ti ali oni starši ljubijo sebe, ne pa vseh svojih otrok, ki so jim ovira in breme ter ne vidijo v njih neumrjoče duše in nadnaravnega namena; zato niso pelikani, ki razkljuvajo v stiski tudi lastno grud ter z lastno krvjo hranijo življenje svojega zaroda; hujši so kot pa hijene in volcje, saj morijo lastno deco, še preden je začela živeti, in zločinsko posegajo v pravice o življenju, katere si je izključno in brezpogojno pridržal sam Bog.

Tudi širom Slovenije bi sv. Janez Krstnik najbrž moral v to ali ono hišo zaklicati možu in ženi: »Ni dovoljeno.«

Pri bogatih slojih je nagib za ta greh zgolj težnja po zločnosti. Kaj bodo taki starši nekoč odgovorili Sodniku, ko jima bo dejal: »Glej, še toliko in toliko neumrjočih duš sem bil vama odločil, da bi jih sprejela ter pripeljala k meni, pa jim nista hotela biti roditelja!«

Pri ubožnejših starših je pa tega greha kriva skrb za bodočnost otrok in cele družine. Zmanjkalo je vere in zaupanja v Boga ter v njegovo vsemogočnost, ljubezen in dobroto; prevladala je bogokletna misel, da pade poglavitna skrb za otroke na roditelje, ne pa na Boga, dobrega in skrbnega nebeškega Očeta. Kakor udarci kladiva padajo na njih vest Jezusove besede: »Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več ko jed in telo več ko obleka? Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste vi veliko več vredni ko one? In za obleko kaj ste v skrbeh? Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo, a povem vam, da se še Salomon v vsem svojem sijaju ni oblačil kakor katera izmed njih. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutri v peč vrže, Bog tako oblači, ali ne bo mnogo bolj vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne povprašujte: 'Kaj bomo jedli ali s čim se bomo oblekli?' Zakaj po vsem tem povprašujejo pagani. Saj ve vaš nebeški Oče, da vsega tega potrebujete!«

Zares, ptice pod nebom in cvetlice na polju v vseh svojih milijonskih številih oznanjajo božjo ljubečo skrb in modro delovanje, — krščanski starši pa bi naj ob misli na otročiče zdvajali o njej? Njih zdravje in imetje je v božjih rokah in Bog je zvest svojim obljubam; če je še taka tema pred njimi in ni videti izhoda, bo Bog, ki vidi vse dalj kot oni, ob svojem času že vse potrebno ukrenil. Bodri jih naj pogled v preteklost, ko se je ob stiskah naposled le vse srečno izteklo; krepča jih naj tisočera skušnja, da je toliko edincev ali maloštevilnih otrok v bogatih obiteljih nesrečnih, toliko članov številnih družin pa v sreči in zdravju živi!

Včasih se je po naših krajih res težko živelo, beda in glad sta trla naše dede in

babice. Pa vendar nam stare krstne knjige kažejo vzorne krščanske zakone s številnimi otroki in lesene slovenske bajte so preživljale mnogobrojne družine. Slava našim prednikom, ki niso iskali lastnega udobja, ampak so, zaupajoč na Boga, izpolnjevali težke dolžnosti, ki jih tirja od staršev Bog in sv. Cerkev.

In če veliki narodi poudarjajo, da morajo številčno napredovati, in se veselijo prirastka, — kako grešijo nepošteni slovenski starši proti našemu narodu, ki je tako majhen po številu! Nerojeni otročiči jih žalostno gledajo iz svojega nebitvanja, očitaajo jim, da jim niso pustili, izpregovoriti niti enkrat najslajših besedi v našem sladkem jeziku. Pošteni zakoni dajejo člani in moč narodu.

Greh zoper otročiče, ki so prvi in glavni smoter zakona, je velik smrtni greh, greh umora nad kalmi življenja. Zato ima spovednik, namestnik večnega Sodnika, strogo dolžnost, da tako dolgo ne odveže nepoštenega očeta ali take matere, ki sta hotoma kriva te pregrehe, dokler iz vse duše in brezpogojno ne obljubita, da bo odslej njuna vest v redu, kolikor zavisi od vsakega od njih. Tu ne pomaža noben pomislek in vsako olepšavanje njih zločina je le jalov poizkus, varati vsevednega Boga, ki bdi nad svetostjo zakona, katerega je postavil za posredovalca življenja. Božja načela ne dopuščajo nikake, prav

nikake izjeme; nobena žrtev ne opravičuje pred njihovo brezizjemno zahtevo. In po pravici, saj če bi bila možna le najmanjša izjema, bi se takoj usodno razširila in črv bi zaglodal nad strženom življenja.

*

Preden so odšli Izraelci iz Egipta, je šel po božjem ukazu angel-morilec po deželi ter moril prvorojence Egipčanov. Jok in plač je odmeval po kraljestvu Nila. Sedaj pa hodi drug morilec, zli demon, po hišah ter prizanaša sicer prvorojencem in morda še kakšnemu njihovemu bratcu ali sestrici, vse drugo pa neusmiljeno mori še pred prvim utripom življenja. In ni ga, ki bi jokal ob tej tihi moriji, saj jo vršita lastni oče in lastna mati. Gorje!

V starih slovenskih hišah je plaval v kotu Sveti Duh v podobi golobčka ter razprostiral bele peruti nad očetom in materjo in deco in strici in tetami, ki so bili zbrani okrog javorjeve mize pri skromni in težko prisluženi jedi. O da bi se vrnil v družine, ki so ga pregnale z nepoštenim življenjem! O da bi razsvetljeval in krepčal vse slovenske starše, da bi izpolnjevali težko dolžnost sv. zakona!

Slava in čast in priznanje pa vam, pošteni slovenski očetje in vzorne slovenske matere! Pri Bogu in pri ljudeh bo blagoslovljen vaš spomin!

Kako je sv. Vianej častil Marijo.

V. Čadež.

Bl. Grinjon Montfortski pravi: »Ako je pobožnost do Marije v dosego večnega zveličanja vsem ljudem potrebna, je še tembolj potrebna onim, ki so poklicani k posebni popolnosti. Ne verjamem, da bi mogel kdo priti do tesnega združenja z Jezusom in do popolne zvestobe do Sv. Duha brez velikega zedinjenja z Marijo in brez velike odvisnosti od njene pomoči.« Odločeni k veliki svetosti so se svetniki tega jasno zavedali; odtod njihova velika, prirčna ljubezen do Marije. Poglejmo to ljubezen na svetniku iz novejšega časa, na svetem Vianeuju, in sicer najprej nasplošno in potem tudi v nekaterih posebnih odnosih do nekaterih pobožnosti na čast Materi božji.

Zdi se, kakor da je Sv. Duh sam sv. Vianej posljal v šolo prebl. Device in pod

njeno varstvo. Prizadeval si je sv. Vianej, imeti Marijo vedno pred očmi kot popoln vzor, ki naj ga posnema; kot svojo močno pomočnico, da si nakloni njeno pomoč. »Jaz sem jo ljubil,« je rekel nekoč, »še preden sem jo poznal. To je moja najstarejša ljubezen.« To ljubezen je pač prejel z milostjo sv. krsta, ki mu je dala pravico, Boga imenovati svojega očeta ter mu je hkrati vlivala nežno ljubezen do nebeške Matere. Kot majhno dete, ko je znal komaj govoriti, je že pokleknil in sklepal male ročice, kadar je zazvonilo k angelskemu češčenju in je s svojim zgledom tudi druge za seboj potegnili.

Iz njegove otroške dobe je znano, kako prirčno zaupanje je imel do majhnega kipa Matere božje, kojega mu je darovala njegova mati. Star 7 do 8 let je

zbiral, ko je pasel, krog sebe svoje tovariše-pastirje in jim tudi rad govoril o dobri nebeški Materi. Pozneje bomo slišali, kako je že kot otrok ljubil rožni venec. In kot duhovnik? Z rožnim vencem v roki se je bližal Arsu, župniji, za katero ga je odločila božja previdnost, in klical na pomoč ono, ki se imenuje Mati milosti božje; in ko je nastopil svoje novo mesto, je bila prva njegova skrb, da postavi svojo župnijo v varstvo prebl. Device. Skrbel je zlasti za to, da so se Marijini prazniki v njegovi župniji obhajali z vso mogočo slovesnostjo. Iz pridig na Marijine praznike je odsevala vsa gorkota njegove ljubezni do Marije. Slikal je Mater božjo in opisoval pobožnost do nje, ki da obstoji predvsem v zaupanju do Marije in v posnemanju njenih čednosti ter je gotovo sredstvo za spreobrnjenje, poroštvo stanovitosti in znamenje izvoljenja. Pobožnost do čistosti Marijine je oznanjal sv. Vianej kot sredstvo, da si ohranimo sv. čistost.

Ob njegovem prihodu v Ars ni bilo v župni cerkvi nobene kapele Matere božje, pač pa en oltar, ki pa je že razpadal. Dve leti na to — 6. avg. 1820 — je naš svetnik že blagoslovil prvo kapelo, ki jo je cerkvi prizidal in jo posvetil Materi božji, ker prvo je hotel sezidati njej na čast. Pri oltarju v tej kapeli je nato v dolgi dobi blizu 40 let malone vsako soboto opravil sv. mašo na čast nebeški Kraljici.

Zlasti je bilo sv. Vianeju pri srcu spreobrnjenje grešnikov, in to je on skušal izprositi po njej, ki se imenuje pribežališče grešnikov. Rekel je: »Dobro si zapomnite: Bogu posebno dopadljiva molitev je, prositi sveto Devico, da daruje večnemu Očetu svojega Sina, okrvavljenega, vsega razmesarjenega, za spreobrnjenje grešnikov; to je najboljša molitev, katero je mogoče opraviti. Otroci moji, dobro poslušajte: vselej, kadar sem jaz prejel kako milost, sem jo izprosil na ta način; to me ni nikdar varalo.«

Sv. mašo je opravil v zvezi z Marijo, vstopivši se ž njo pod križ. Neposredno pred sv. obhajilom je rekel: O moj dobri Oče, ki si v nebesih, darujem ti v tem trenutku tvojega draglega Sina, ki je bil snet s križa in položen Mariji v naročje, in ki ga je ona darovala za nas. Po ustih njegove Matere te prosim odpuščenja svojih grehov. — Ž njo zedinjen je tudi opravil zahvalo po sv. maši, brez dvoma proseč jo, naj ona njegove molitve, prošnje, skrbi in njegovo življenje daruje svjemu Sinu. Že tedaj, ko se je učil modroslovja, je napravil v roke Marijine oblju-

bo, da hoče biti njen suženj (kakor to uči bl. Grinjon). Poslej se je rad imenoval sužnja Marijinega; da bi tudi druge pridobil za to, je ustanovil v Arsu »bratovščino svetega suženjstva«.

Preudarimo sedaj še, kako je sv. Vianej kazal izredno pobožnost 1. do rožnega venca, 2. do preč. Srca Marijinega, 3. do njenega Brezmadežnega spočetja.

Ko je še pasel mali Janezek čede svojega očeta, mu je bil rožni venec najljubša molitev. Vodeč čedo na pašo, vračajoč se ž njo domov, je nosil v rokah rožni venec in tiho molil. Preden se je posvetil bogoslovnim naukom, je moral k vojakom, kjer pa je težko zbolel in je moral v bolnišnico. Ko je komaj nekoliko okreval, je zapustil bolnišnico, da bi dosegel svoj vojaški oddelek, ki je malo poprej odpotoval. S težavo je nekaj časa sam hodil, obložen s težkim nahrbtnikom; potem pa je obnemogel. Obstal je v hudem mrazu 6. jan. 1810 na samoti pred nekim gozdom v silnem strahu, kaj bo, ker ga bodo gotovo imeli za ubežnika. V tej žalosti je vzel v roke svoj rožni venec. »Nikdar še nisem tako iz srca molil kot takrat,« je rekel nekoč pozneje, »v trdnem upanju, da mi bo Marija izprosila pomoč.« Medtem pa se mu je približal neki neznanec, ki ga je začel povpraševati, odkod prihaja in zakaj je tako žalosten. Usmilil se ga je rekoč: »Pojdite in ničesar se ne bojte!« Naložil si je njegov nahrbtnik in Vianeja ob desetih zvečer pripeljal do neke hiše in tako postal njegov rešitelj.

Umljivo je, da je Vianej kot duhovnik še bolj vzljubil rožni venec. Vedel je dobro, kaj uče sveti može o molitvah, iz katerih je sestavljen rožni venec. Češčenamarija, pobožno opravljena, je dejal, zapodi v beg hudobnega duha; je kladivo, ki ga zdrobi; je posvečenje naših duš; veselje angelov, pesem izvoljenih, slavospev nove zaveze, veselje Marije in slava presvete Trojice. To je čist poljub, ki ga damo Mariji; vrtnica, ki jo ponudimo Mariji; dragocen biser, ki ga ji podarimo; čaša nebeške ambrozije in nebeškega nektarja. Prišedši v Ars je sv. Vianej takoj mislil na ustanovitev rožnovenske bratovščine in jo je kanonično ustanovil l. 1820. Kmalu je vpeljal navado, da je vsak večer v cerkvi po večerni molitvi skupaj z ljudstvom opravil rožni venec. Ta navada je baje še danes tam. Da bi ljudi tem bolj navdušil za to pobožnost, je rad pripovedoval, kako je neki svetnik vedno ponavljal: Sveta Marija, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri. Pa je slišal nekega dne

presveto Devico, ki mu je rekla: ali hočeš priti za menoj v nebesa? — V nebesa, v nebesa, v nebesa! je zaklical in je takoj nato umrl. Jokaje je pristavljaj sv. Vianej: Kako blažena taka smrt!

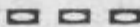
Izredna je bila Vianejeva pobožnost do preč. Srca Marijinega, saj je v njem častil srce svoje nebeške Matere. »Jaz sem že tolikrat zajemal iz tega studenca,« je rekel, »da bi že davno v njem nič ne ostalo, ako bi ne bil neizčrpen.« Navado je imel, svetovati devetdnevnicu na čast preč. Srcu Marijinemu ali pa sveto mašo njemu na čast, bodisi v dušnih potrebah, zlasti za spreobrnjenje grešnikov, bodisi za ozdravljenje bolnikov. Srce Marijino je bilo njegovo zavetje v vseh težavah in zadevah, iz kojega je vedno dobival orožje zoper peklenške moči. Leta 1845. je ustanovil za svojo župnijo bratovščino preč. Srca Marijinega za spreobrnjenje grešnikov (kot je ustanovljena n. pr. v Mekinjah pri Kamniku). Ustanovil je 30 sv. maš na čast Srcu Marijinemu, da bi na ta način izprosil blagoslov nad delo misijonarjev med pogani; dalje je ustanovil 20 sv. maš, da bi tako po Srcu Marijinem prejemale blagoslov pri svojem delu duhovniki škofije Belley. Ko je ustanavljal te sv. maše, je prosil Marijo: »O sveta Mati! Če Ti je to moje delo dopadljivo, preskrbi mi denarja, da to izpeljem.« In še isti dan je našel v svojem predalu 200 frankov, o katerih ni vedel, kako so prišli noter; in kmalu nato je dobil še po neki osebi enako vsoto.

Povzemimo vsaj nekaj misli iz njegovih govorov o Srcu Marijinem. »Presveta Devica nas je rodila dvakrat: ob včlovečenju Sina božjega in pod križem. Ona je torej dvakrat naša mati. Radi primerjamo Marijo materi, toda ona je veliko boljša kot najboljša izmed zemeljskih mater, kajti tudi najboljša mati kaznuje včasih svojega otroka, ki ji napravlja žalost, ali ga celo tepe. Sv. Devica pa ne ravna tako. Ona je tako dobra, da vedno ljubeznivo z nami ravna in nas nikoli ne kaznuje. Bog nas je ljubil tako, da je umrl za nas, toda v srcu našega Gospoda je tudi pravičnost, ki je lastnost božja, v srcu preblazene Device pa ni drugega kot usmiljenje. — Mati moja! ji pravi naš Gospod, ničesar Ti ne morem odreči. Če bi

se pogubljeni mogli kesati, Ti bi jim izprosila milost. — Marija se je vedno postavila med svojega Sina in med nas. Čim večji grešniki smo, tem več ima sočutja in usmiljenja z nami. Čimveč solza je otrok povzročil svoji materi, tem globlje je v njenem srcu. Ali se mati ne briga vedno najbolj za slabotne otroke in za one, ki so najbolj izpostavljeni nevarnostim? Ali zdravnik v bolnišnici ne pazi predvsem na one, ki so najbolj bolni? — Srce Marijino je tako ljubeznivo do nas, da združena srca vseh mater v primeri z njenim niso drugega kot kos ledu. — Ako so se naše roke doteknile dišave, podele prijeten duh vsemu, česar se dotaknejo. Skrbimo, da naše molitve gredo skozi roke Marijine, ona jim bo podelila prijeten duh. — Presveta Devica je kakor mati, ki ima veliko otrok. Vedno je zaposlena zdaj z enim, zdaj z drugim.«

Dostavimo še nekaj besed, kako je sv. Vianej častil Brezmadežno spočetje Marijino. Že dolgo poprej, preden je bilo Brezmadežno spočetje proglašeno kot verski nauk (kar se je zgodilo l. 1854.), je naš svetnik v svojem srcu čutil posebno nagnjenje do te skrivnosti. Vedno je hvalil našega Gospoda, da je bila po njegovi volji njegova Mati brez madeža izvirnega greha spočeta. Svojo župnijo je leta 1836. posvetil Brezmadežni Devici in imena vseh družin v Arsu je dal napisati na svilen trak, kojega je dal v podobo srca. To srce je obesil okoli vratu kipa Marijinega, ki je bil v kapeli, sezidani njej na čast. Ko je zvedel, da bo Brezmadežno spočetje proglašeno kot verski nauk, je vzkliknil: »Kakšna sreča! Vedno sem mislil, da je lepota katoliških resnic manjkalo tega žarka.« V izraz svojega veselja nad to proglačitvijo je ustanovil 20 sv. maš na čast Brezmadežni.

Tako je sv. Vianej ljubil Marijo, a ona se v velikodušnosti ni dala prekositi od svojega otroka. Marija ga je varno vodila skozi neštete težave, preden je dosegel duhovsko čast in potem v njegovem duhovskem življenju. Njegova ljubezen do Marije je bil eden izmed nagibov, da so ga pripustili v duhovski stan, in ni dvoma, da mu je Marija ljubezen do nje vračala s tem, da ga je pripeljala do tolike svetosti.

Bogaboječa družina je božji dar, hudobna pa hiši prokletje.

Razvajena družina in pa bolna živina, vsakdo se je boji.

Ako pri hiši pokorščine ni, se slabo godi.

Le kdor Bogu služi, bo tudi gospodarju zvest. Ni srečen, kdor veliko ima, ampak srečen je, kdor malo potrebuje.

Dober sosed je velik zaklad, ki se za gotove denarje ne kupi. Slomšek.

Jubilejna proslava prvega sv. obhajila.

Letošnja osmina praznika presv. Srca Jezusovega je po usmiljenem Srcu božjega Odršenika prinesla framski župniji obilo najplemenitejšega veselja in duhovne sreče.

V nedeljo, dne 9. junija, smo o priliki prvega sv. obhajila proslavljali hkrati tudi 10-, 25-, 50-, 60-, 70- in celo 80letni jubilej prvega sv. obhajila framskih faranov. Z devetdnevnic smo se pripravljali na ta velepomembni dan. Apostolske duše so več dni vse svoje moči posvetile službi katoliške akcije ter pripravljale »pot Gospodovo«. Niso se strašile ne oddaljenih naselbin v naši fari, ne vremenskih nepravil, ne morebitnega preziranja in napačnega tolmačenja; ni jih zadržalo vsestransko domače delo — le eno jim je bilo pred očmi: Pomagajmo rešiti duše! Trud ni bil zaman; — tudi najtrša srca so se omehčala.

V soboto popoldne je bilo že tako svečano razpoloženje kakor pred največjimi prazniki. Staro in mlado je prihitevalo, da se v zakramentu sv. pokore pripravlja na prihod nebeškega Kralja. Po 22. uri si zamogel še videti razsvetljeno farno cerkev, ko so zadnji pobožni verniki zapuščali prijazno sveetišče sv. Ane. A zgodaj zjutraj, preden je še solnce razpošiljalo svoje zlate žarke, so prvi že prihajali. V kaplaniji, v Aninem dvoru, so se pa jeli zbirati mali prvoobhajanci z raznimi jubilarji vred. Bilo jih je več in več: fantje in dekleta, moške in žene, starčki in starke. Mal znak s svetnikom-varihom je vsakemu značil številko obletnice. V veličastnem sprevodu se je dolga vrsta slavlencev pomikala proti cerkvi. Pred vsako teh skupin so belo oblečene deklice nosile okusno opremljene table — delo akademskega slikarja S. Frasa —, na katerih smo videli dotično jubilejno številko v simbolnih cvetkah. Temeljne barve teh tablic so se vjemale z raznimi barvami gori omenjenih znakov.

Za križem so na čelu sprevoda za tablico z lilijami in s številko 1 korakali otročki-prvoobhajanci. Hitro za njimi je v krogu belooblečenih deklic spoštljivo stopal 91letni starček. Sredi pasijonk se je na tabli dvigala številka 80, ki nas je spomnila na jekleni njegov jubilej. Nato so stopali na palice se opirajoč starčki in starke železnega jubileja, ki ga je na temnovijoličasti tabli označila številka 70 med dozorelim grozdom; za njimi častitljivi jubilarntje demantne obletnice s številko 60 sredi krizantem. Že smo zagledali tablo z zlatim klasjem, med njim številko 50, ki je kazala na dolgo vrsto slavlencev zla-

tega jubileja, in srebrnobarvno tablo z mirtinim vencem in s številko 25. Tu si občudoval naše pogumne verne moške in žene. Zadnjo skupino nam je pojasnila številka 10 sredi rdečih vrtnic. Saj je ravno pomlad življenja zaključila to dolgo, častno vrsto slavlencev. Bilo jih je nad 300. Ogromna množica ljudstva jih je blagrovala.

Prišedši v cerkev se je po obnovi krstne obljube pričela sv. maša v novi mašni obleki, vezeni v papeževih barvah od domačih deklet, deloma jubilarntk. V svojem govoru je domači župnik, ves prevzet od tolike usmiljenosti božjega Srca, v toplih besedah pozdravil posamezne skupine ter jih bodril za nadaljno pot čednostnega življenja.

Približal se je najvišji trenutek — prihoda Gospodovega. Marsikatera solza ganotja je tekla ob pogledu ne samo nedolžnih otročičev, marveč tudi čvrste odrastle mladine ter osivelih starčkov, ki so stopali tja k mizi Gospodovi. Nepregledna vrsta jih je bilo — okoli 350. Bila je to duhovna radost, ki je globoko segala v posamezne družine. Cerkev je bila prav okusno okrašena: kakor iz prekrasne vrta se je dvigal veliki oltar; ves je bil v pestrem pomladnem cvetju in zelenju. Na klopeh, določenih za slavlence, je bilo potrošenih stotine belih nageljev.

Navdušenja, pravega, duhovnega, je bilo med ljudstvom toliko, kakor se ga Fram ne spominja. Vse je bilo kakor prerajeno. Hvalničnim srcem smo radostno prejeli prekrasno pozdravno pesem M. Elizabete, ki jo je poklonila framskim jubilarntom.

V neizbrisnem spominu ostane nam vsem ta sijajna svečanost, ki se je vršila v proslavo onega prečastnega dne, ko je pred polstoletjem najvišji namestnik Kristusov prvič kot svečenik zaklical: »Stopil bom pred božji oltar« — v proslavo zlatomašniškega jubileja sv. očeta Pija XI.

Po zahvalnih molitvah se je dolga vrsta presrečnih jubilarntov zopet v sprevodu pomikala iz cerkve. Zunaj ob cerkvi so se skupine zbirale in fotograf je skrbel za to, da nepozabno slavje ostane v še bolj živem spominu.

Da bi bili na ta vzvišeni dan deležni čim več duhovnih dobrot, se je po večernicah vršila jubilejna procesija. Z zahvalno pesmijo, ki smo jo iz globine svojih duš pošiljali k Vsedobrotnemu, smo zaključili svečanost tega dneva.

Srce Jezusovo, zmaguj in vladaj vedno v naših srcih!

Kres.

Andr. Orehek.

II.

Pa ni vzdržal, brez Nacka in Nacek ne brez Tomaža. Skoraj neprijazno sta se v nedeljo ločila na vasi, v ponedeljek zvečer sta se že srečala na cesti med Zalogom, kjer je stanoval Nacek, in med Krajnim Brdom, kjer se je sredi drevja belil ponosni Tomažev dom. Hrepenela sta drug po drugem, ker sta oba imela nemirno vest. Nackovo dobro srce se je upiralo neizprosni doslednosti njegove misli. »Ni ga bilo treba tako ostro prijemat. Revež je žrtev neprevidnosti in domišljavosti lastnega očeta. Vse zlo, ki se ga drži, je posledica hudobnega čtiva. Zlepa bi bil več opravil. Samosvoja natura je, nekoliko trmast, ponosen, toda srčno dober. Nisi prav ravnal, Nace, popravi!« Dan mu je bil dolg, komaj je čakal večera. — Ko se je Tomaž v nedeljo tako neprijateljsko poslovil in je sam samcat skoraj tekkel proti domu, ga je sprva lomila neizmerna jeza. Vrnil bi se in ga premlatil! »Mlajši je od tebe in te uči kakor paglavca v šoli, tebe, Mikličevega Tomaža,« mu je šepetal napuh. »In vendar pravi, da moli zate, rad te ima,« ga je zagovarjalo srce. Kakorkoli je obračal njegove besede, je imel Nacek prav. Ali vendar! Res: kaj prav za prav hočem? Čemu sem že dvakrat sklical fante k sebi? Kako prazne so v luči Nackovih resnic besede, ki sem jih fantom govoril! Da bi Kristus ne bil Bog? Obudil je Lazarja, ki je že razpadal v grobu. To je zgodovinsko dejstvo. Ne, ne, naj Ljubljčanji pišejo, kar hočejo, verujem, da je Kristus Bog! Proti komu je potem naperjen moj odpor? Proti Cerkvi? Saj ona uči le Kristove nauke, ki so med seboj v zvezi kakor jagode na paternoštru. Kaj torej hočem? O Bog, kaj se godi z menoj? — Na vznožju Krajnega Brda samotari trhlen križ. Ko pritava Tomaž do njega, se domisli besede, ki jo je slišal pri Marijinem shodu: »Fant, kadar bo duša v hudi tisk, pade na kolena in izmoli mirno, počasi, premišljeno en sam očenašek, in tvoja duša bo rešena.« Tomaž objame trhleni les: »Kristus na križu, pomagaj mi! Oče naš, kateri si v nebesih... V bližnjem gozdu se je neugnana pevka seničica prebudila iz sladkih sanj, pregledala, če je pri mladičkih v gnezdecu vse v redu, zacicifujčila parkrat in zopet zaspala. Ko pa se drugo jutro prebudi Tomaž, mu plane v dušo gorkota: Nacek moli zame! Kakor razodetje stopi ta misel predenj, kakor prikovan na ležišče se zdi sam sebi, vstati ne more, dokler ne odmoli tudi

on nekdanj tolikokrat ponavljane, zadnja leta opuščane mehke molitvice: Pod Tvoje varstvo pribežimo... Duša mu veselo vztrepeta. Prenovljen in pomlajen skoči pokonci in odhiti na delo. Težko je pričakoval večerne zarje.

Zasmejala sta se oba hkrati, ko sta se prijatelja sešla. Toda razumi mladi svet, če ga moreš. Ni bilo dolgo, ko sta si bila zopet v laseh. Tomaž je imel še težke, oj, silno važne pomisleke. Kakor pa po končani službi božji cerkvenik upihava svečo za svečo, da za njim ostane le nekaj praznega dima, ki se hitro razblini, tako je ugašal Nacek prijateljeve ugovore in pomisleke drugega za drugim, ostajalo je le nekaj praznega dima, ki se je v Tomaževi misleči glavi razblinjal sam od sebe. Nacek je od 12. do 18. leta živel pri stricu - župniku, ki ga je poslal v Zadružno šolo. Tam sta se spoznala s Tomažem. Bolehni oče je želel, da pride domov in sčasom prevzame domačijo. Zelo veliko je bral, še več mislil. Neprestani stik z ljubljanskimi centralami kulturnih in verskih organizacij je širil njegovo obzorje, poglobljal njegova načela. Apostol med fanti. Tomaž se mu je izvijal na vse načine, otepal se na desno in na levo. Nackovim razlogom in dokazom ni bil kos. Njegova duša, oplojena z milostjo prijateljeve in lastne molitve, je zorela v ponižnosti, dozorela pa ta večer še ni. —

Pozdravljen, plešasti Vrhušček! Na temenih in nad zatilnikom imaš še nekaj zelenih las, pročelje ti je golo, pa ne od starosti. Pridno ljudstvo je na njem posekalo gozdove, izoralo in izkopalo njive ter postavilo na tvojem vznožju lično vasico. Na meji med ribniškim in dobrepoljskim ozemljem nam služiš, ti ponižni dobričina, kot zanesljiv vremenski prerok.

Pred praznikom sv. Cirila in Metoda je bil ves zavit v rdečkasto zlato mogočnega kresa, ki so ga kurili zaleški fantje. Barbkin Tonač je sicer rad lenuharil, na Vrhušček pa je navlekel celo goro dračja, polomljenih smrek in bukovih vej. Fantovska poglavarja sta prinesla štefan vina in kruha. Z vriskom so ju pozdravili fantje. Le Tonač je grdo gledal: »Vse premalo za toliko grl, to ni nič, štrigalice skope! Komaj si bom jezik zmočil.«

Fantov je rajalo vse črno okrog plapolajočega kresa. Topolarjev Mihec je v domačem hlevu ujel štiri kunce. Med smehom in šalami je Praznikov Jože, daleč naokoli znan mesarski veščak, potegnil kožo z njih reje-

nega telesa, jih osnažil in z žico pritrdil na železno palico. Prijetno je zadišalo, da so fantje poželjivo zrlji na kunčjo mast, ki je v kapljicah curljala in podžigala ogenj. Pijača in zajčja pečenka in kruh pa brezoblačna noč, posejana z mirijadami iskrecih se zvezd, in v prsih mladost in v grlu pesem mladosti — dušica, kaj hočeš še več? Ko utihne fantovska pozdravica, skoči Nacek ves navdušen na smrekov parobek: »Fantje, lepa noč je nocoj, kakor je lepa naša mladost. Naš kres oznanja daleč tja čez ribniško dolino in čez gregórsko planoto, čez dobrepoljsko ravan in čez laške holme, da smo zaleski fantje verni kristjani in zavedni Slovenci.«

»Živio, živio, Bog živi!« zavriscne fantovski zbor.

»Molči!« zavpije Tonač. Nacka ni mogel živega videti. Tonač je bil najslabši fant v župniji. Dolgoletna izkušnja uči, da nosijo Marijini fantje, dokler izpolnjujejo pravila, nekakšen pečat, nekakšno neizbrisno znamenje Marijinega posinovljenja, ki se jim pozna pri vsem njih dejanju in nehanju; dejal bi skoraj, da to znamenje milostljivo deluje že samo po sebi vsled krepke Marijine priprošnje pri Bogu. Kakor pa je kristjan, ki je zatajil krstno neizbrisno znamenje, navadno hujši nasprotnik krščanstva kakor rojen pogan, ki tega znamenja ni nikoli prejel, tako tudi Marijin fant, ki je moral biti iz družbe izključen, navadno veliko bolj podivja kakor oni, ki v družbi nikoli ni bil: na duši mu gori in ga žge izgubljeno znamenje Marijinega posinovljenja.

»Kres sem jaz napravil. Ribničanom, Gregorcem in drugim ni tega prav nič mar.«

»Ni res!« zakliče Nacek. »Kres kurimo vsi fantje iz Zalesja. Jutri je praznik sv. Cirila in Metoda. Ta dva sta nam prižgala luč krščanske vere. Naš kres jima kliče našo zahvalo daleč naokoli.«

Kmalu bi bilo prišlo do pretepa med Tonačem in Tomažem, ki se je potegnil za Nacka. Toda kakor se zaženejo čebele na

trota, ki razjarjen razprostre krilca in hoče braniti svoje življenje, se fantje zgrnejo okrog Tonača in mu zabranijo napad. Tisti trenutek poskoči Gozdarjev Tine in mu pomoli zelenko pod nos: »Ali jo vidiš, zverina?« V hipu je Tonač ves blažen. »Ho, ho, Tine, samo ti si poštenjak, ti si možak. Ni ti ga para v devetih farah.« Smeh, šale, vriski, radostni kriki, poskočna fantovska pesem.

Tomaž se žalosten in razdražen obrne k Nacku: »Pojdiva!«

Ta je razumel prijateljevo bridkost. »Ne vem, če je prav, da pustiva fante same, ko imajo zelenko,« pripomni v skrbeh. »Pa saj je Tine pri njih.«

Tomaž ga ni slišal. Ves se je še tresel od razburjenja, ko sta molče korakala po hribu navzdol. Pri kapelici, ki stoji na razpotju proti Poljanam in proti Kompoljam, se ustavi. »Nacek, nocoj sem veliko doživel. Daleč in visoko so se vzpenjale moje sanje, toda zrušilo se je vse in padlo na tla — pred Tonača. Kako me to razočaranje boli, ti ne morem povedati.« »Tomaž, prijatelj moj, tvoja duša potrebuje mirnega razgleda. Čez dober teden pojdem v Ljubljano k duhovnim vajam za fante. Ali smem prijaviti tudi tebe?« — »Košnja je, Nacek, dela čez glavo, toda pojdem, prijavi me, pojdem!«

Mesec kesneje je bil neko popoldne stari Miklič sam doma. Družina je na Dolgi njivi sejala repo. Znašal je iz vseh kotov razno časopisje in ga jezno metal v zakurjeno peč. »Fant mi ne da miru. Ženske regljajo dan na dan. Pa saj res ni dosti prida to branje. Fej, kakšen smrad zaudarja po celi hiši!«

Tisti hip je pri vežnih vratih pokukala razkuštrana Kandaretova Mica, ki po hišah jajca pobira. Odskočila je naglo, ko je zagledala starega Mikliča namrščene obrvi. »Križana gora, kako sem se ustrašila! Gleda kakor peklenšček. In s samim papirjem kuri. Menda nori dedec stari. Pa s samim papirjem bo slabo cvrl. Saj pravim: Ko bi nas ženskih ne bilo, bi vsi moški lakote pomrli.«

Bogastvo ne da modrosti, in za denar se poštenje ne kupi.

Boljšega stana si zastonj želi, kdor doma za pečjo leži in dolgčas po laktu ali komolcu prodaja.

Priden delavec ne jenja, dokler mu solnce ne zajde in ga večerni mrak počivati ne prisili.

Ni prav, se svojega dela sramovati, naj si bo šilo ali šivanka; naj se časti, dokler pošteno človeka živi.

Kdor nekaj použije, nekaj si pa prihrani, ima lahko dvakrat obed.

Brez Boga ni sreče doma.

Miza, ki se z molitvijo začne in konča, ne bo stradala.

Kdor drevje sadi, za svojo hišo denarje na obresti polaga.

Več ko zna, več velja, naj bo gospod ali kmet.

Modra zmernost ohrani čedno dušo in telo. Človeku najslajše diši, kar z lastnimi rokami pridela.

Sveta samota je prijateljica božja.

Kdor dobro sklene, vse zadene.

Slomšek.

NA MARIJINIH POTIH

Iz njenega dnevnika.

Janez Langerholz.

Anica ji je bilo ime. Sv. Peter je za-rožljajal s ključi in sprejel njeno dušo v svoje varno zavetje. Tu nam je ostal za spomin njen grob; družba je pa podedovala za spomin njen dnevnik.

Niso prazne besede in ne brezpomembne sanjarije, kar je Anica zaupala papirju in kar prav bo, če vsaj nekaj njenih skrivnosti odkrijemo radovednemu svetu.

»Kakor v sveti samoti stoji ta božji hram. Zagledali smo ga šele, ko smo stali skoro tik pred cerkvijo. Marija!

V oltarju venčana stojiš,
v naročju Jezusa držiš.
Pozdravljena, Kraljica,
kristjanov pomočnica!

Prvič Te je moje oko zagledalo na tem kraju in koj spoznalo, da se z istim milim očesom oziraš po svojih otrocih, kakor to delaš v naši kongregacijski kapeli. Mati je povsod mati in Marija je povsod Marija.

Imeli smo lep dan.

S pevci smo pa imeli težave. Sopran in alt sta se gledala nekam navzkriž, namreč pri tistih dekletih, ki so res prave pevke. Sopran je pel menda previsoko, alt pa prenizko, pa ni šlo in ni šlo. Zato smo pa poprijeli drugi, ki nismo ravno pevci po poklicu, imamo pa vseeno pevska grla. Za silo je že šlo. Čuden je ta pevski rod. Kadar bi moral pokazati, kaj zna, pa se ti prične kujati. In menda so povsod taki. Kakor podedovani greh...

Obiskali smo mimogrede še župno cerkev. Krasna stavba! In krasni stavbi primerna notranja oprava. Oltarji so bili v cvetju, prti snažni in lepi. Gospod župnik — z našim g. voditeljem sta baje sošolca — nam je pravil, da za lepoto cerkve najbolj skrbi Marijina družba. Cvetje je itak vse iz dekliških oken. Vsako soboto ga prinašajo in odnašajo. Pa s kakšnim ponosom! Vsaka deklica si šteje v čast, da sme njeno cvetje stati na oltarju

farne cerkve, da sme delati družčino nebeškemu Samotarju. »Če želim za cerkev kaj novega,« se je hvalil g. župnik, »povem kar našim družbam: dekliški in materinski, pa kmalu dobim. Ne jenjajo prej, da dosežejo. Lepota župne cerkve je ponos naše družbe. In možaki, možaki, kako so ti ponosni, ko vedo, da je naša cerkev daleč naokrog po svoji lepoti!«

»Olepševalni odsek, poslušaj!« je dejal naš gospod voditelj. Poslušali smo. Zapomnili si tudi. Ali bomo pa zmogli?«

Mimogrede povedano: Anica ni bila med zadnjimi izmed tistih, ki so marsikaj zmogle.

»Sle smo tudi na pokopališče.

Precej družabnic ima že tam svoje zadnje bivališče. In lepi so ti domovi; žive družabnice dobro skrbijo za mrtve. Kako lepo, da sestrsko ljubezen tudi na pokopališču ne ugasne. Če je res, kar pravijo, da grobovi povedo, kakšni so ljudje v kakem kraju, potem mora biti tukaj veliko število dobrih ljudi.

Všeč mi je bil posebno en grobni napis:

Cvetela sem, pa kmalu sem zvenela,
zvenela sem, da lepše bi cvetela.

Prav res. Kratko in jasno je opisan v teh besedah tek in namen našega življenja. Da bi bile te vrstice kdaj tudi na mojem grobu!«

»Dobravška Meta mi je kazala svoj novi molitvenik. Krasna vezava! Koščene platnice! Kar nagledati se ga ne more. Nisem ji nevoščljiva. Na misel pa so mi prišle besede, ki sem jih pred kratkim slišala pri shodu. Tako so rekli, da se pri nabavi novega molitvenika marsikdo opeče. Preveč gleda na zunanost, kakšna je pa vsebina, pa premalo. In da bi ne bilo napačno, če bi se pred nakupom posvetovali z g. voditeljem. To je sicer malenkost, pa tudi malenkosti imajo včasih velike posledice.«

»Pri šivilji sem bila. Nesla sem novo obleko v delo. Kazala mi je neke vzorce, češ, taka je sedaj moda. Toliko da se nisem prijela za glavo. Kaj takega! Vem, da nisem glede svetosti med prvimi; saj še tam bolj zadaj komaj korakam za drugimi. vendar s predloženimi vzorci nikakor ni-

podobno bi smela reči jaz ob pogledu na prvih mojih deset let, odkar sem v družbi. Marsikaj sem prestala, oh, marsikaj! A naj molčim...

Predme je stopilo vprašanje: Kaj bi bilo z menoj, če bi ne bila v družbi? Morda bi me bili zasledovali že orožniki, ka-

Marijino kronanje.

sem mogla biti zadovoljna. O, ti svet ti, kako nas pačiš in kako nas ponižuješ! Kdaj se bo obrnilo na bolje?»

»Na praznik Brezmadežne sem tiho in sama zase praznovala prvo desetletnico, odkar sem v Marijini družbi. Brala sem, da je očak Jakob dejal egiptovskemu vladarju: »Sto in trideset let je mojega potovanja; malo jih je, pa so huda.« Skoraj

kor so... morda bi se bila že izpozabila sama nad seboj, kakor se je..., morda bi bila v nadlogo staršem in vsej okolici, kakor je..., morda, morda. Nočem navajati imen, da ne bo kdo gledal v meni kakšne sorodnice tistega farizeja, ki je šel v tempelj molit. Resnica pa je, da je po mojih potih hodila za menoj zavest: *Marijina sem*. In resnica je, da me je ta

Jos. Urbanija.

Srce Jezusovo.

Sele pri Borovljah.

zavest obvarovala pred mnogimi nepremišljenimi koraki, kamor bi me bila sicer zavedla moja noga in da je prihranila mojim staršem marsikatero solzo in da se danes čutim srečno in zadovoljno. Nikdar se nisem kesala, da sem v družbi; kolikokrat bi se pa bila kesala, če bi ne bila! Ali kakšno bi pač bilo tako prepozno kesanje!

»Danes sem skoro jezna. Težko ti to zaupam, moj ljubi dnevnik, pa ti moram. Izvolili so me za prednico. Tako mirno sem živela v družbi, zadovoljna sem bila, da so me trpeli tamkaj v zadnjem kotičku; na, zdaj pa to! Saj veste, kaj se pravi biti prednica. Kjer je v družbi kaj narobe, kjer se kaj krha, vsega je kriva prednica. Povedala sem svoje pomisleke

g. voditelju. Poslušal me je, potem pa je odločil: eno leto moraš biti. Pokorščina je več vredna kakor pa upiranje in zoperstavljanje. Torej eno leto prednica iz pokorščine.»

»Na Vnebohod sem dobila tako en rahel opomin iz nebes. Zakašljala sem in vrgla iz sebe nekaj krvi. Ali se bo res treba pripraviti? Naj se zgodi božja volja! Kadar, kakor in kjer Bog hoče, tako naj se pa zgodi. Samo eno prosim: Nagle in nepredvidene smrti, reši me, o Marija. In

potem, ko bom prejela sv. Popotnico, odpusti, o Marija, svojo hčerko v miru, da gre gledat Tebe, svojo Mater, in Njega, ki je pot, resnica in življenje...«

Pri kraju smo. Anice ni več. Šla je gledat, kar je želela in po čemer je hrepenela. Med nami je njen grob, v predalih naše družbe pa njen dnevnik. Nekatera zrna sem iz njega pobral in jih vrgel na vrtove naših Marijinih družb s tiho željo, da bi obrodile stoteri sad.

Ali želim preveč...

Zelija in poklic njenih otrok.

Dr. Fr. Jerè.

Prišel je čas, ko je skrbna mati spoznala za potrebno, da pošje otroke v dobro šolo. Ni se mogla odločiti, da bi jih poslala v državne šole. Dokler je mogla, jih je sama učila; pozneje je dobila domače učiteljice, ki je o njih pobožnosti bila prepričana; končno je poklicala patra Marka Gonsalvesa, ki je dve leti poučeval starejše otroke. Tako so se otroci vzgajali in

izobraževali v domači hiši. Toda tudi skupna šola je potrebna, da se razvijejo človekove zmožnosti za resnejše nauke in da mladina dobi novih misli inkušenj v občevanju z različnimi značaji.

Najstarejšega sina je dala v katoliško šolo, ki so jo imeli lazaristi v bližini Petropolisa, hčere pa v samostansko šolo, kjer so poučevale redovnice sv. Doroteje.

Sv. župnik Janez 1. Vianéj.

Mati je vsakega pripeljala v šolo z junaškim srcem, čeprav s solzami v očeh. Doma svojih otrok ni noben dan pozabila: pošiljala jim je z izredno natančnostjo lepih nauk in raznih daril. Pisala jim je vsak teden. In to ni bila majhna reč, dvajset let toliko otrokom pisati vsak teden, pisati ne le pisem, polnih najnežnejših čuvstev in modrih nasvetov, ampak včasih cele razprave o potrebnih krepostih. Ta pisma so na otroke silno blagodejno vplivala. Poleg tega je otroke pridno obiskovala in se zanimala za njih želje in napredek. O počitnicah so otroci prišli domov.

L. 1889. je povabil Zelijin oče, državni svetnik Pedreira, svoje otroke, katerih štirje so bili že ustanovili lastne družine, da bi pri njem stanovali. In prijateljstvo sorodnih družin je bilo toliko, da so rade ustregle želji dobrega očeta. Najeli so veliko poslopje, prejšnjo gimnazijo. Vsaka družina je imela poseben oddelek. V bogato opremljenih dvoranah je prebivalo pod eno streho do petdeset oseb, med njimi dvajset svetnikovih vnukinj. Lahko si mislimo, kako živahno je bilo v tej hiši. Skupno upravo so tako modro uredili, da je velika družina tam preživela nekaj prav srečnih let. Dve leti so vsako soboto prirejali zabavne večere; vabili so zraven tudi druge prijateljske družine. V primernem času so priredili tudi domače plesne zabave, a tudi na teh tako sijajnih prireditvah je vladala vseskozi poštenost in dostojnost.

Zelija je uvidela, da mora popolna vzgoja njenih hčera vpoštevati tudi njih prihodnji materinski in gospodinjski poklic, ako bi bila božja volja, da se poroče. Seznanila jih je z družinami, ki so bile enakega mišljenja, in jim ni branila plesa, če je bil pošten in se je vršil v njeni hiši pod njenim nadzorstvom. To smo omenili v dokaz, da se njeni otroci niso odločili za svoje poklice na materino prigovarjanje, ampak so res sledili božjemu klicu. V srcu je sicer želela, da bi hčere postale neveste Kristusove, in si je na vso moč prizadevala, da jih vzgoji v nedolžnosti in božji ljubezni; vendar jim pa ni usiljevala redovnega poklica.

Dr. Hieronim se je leta 1894. iz zdravstvenih ozirav preselil s svojo družino v Petropolis. Tu se je Zelija popolnoma posvetila vzgoji svojih

otrok in bogoljubnim delom. Vseh njenih del za božjo čast ni mogoče naštet. V bližnji cerkvi je ustanovila družbe za vedno češčenje, za šmarnično in rožnivenško pobožnost, za češčenje presv. Srca Jezusovega itd. Duhovnik, ki je to cerkev oskrboval, je bil Zelinijevega dela zelo vesel. Cerkev je bila vedno bolj polna in prejemanje sv. zakramentov se je izdatno poživilo.

Doma je Zelija otvorila tečaje za krščanski nauk; za siromašne otroke pa je ustanovila osnovno šolo. Najstarejši sin in hčere so prevzele pouk v branju, pisanju, računstvu in krščanskem nauku. Bila je to šola, v kateri so se otroci vzgajali za pogostno prejemanje sv. obhajila. Siromašni ljudje iz vse okolice so pošiljali svoje otroke v to šolo pobožnosti in v kratkem je bilo v njej osemdeset otrok in še več. Po dnevi so se učile deklice, zvečer pa dečki. Dvakrat v letu je bilo slovesno prvo sveto obhajilo, vsako leto birma. Zelija je porabila svoje prihranke, da je ob takih prilikah otroke obdarila. Po otrocih se je Zelija seznanila s starši in jih pridobila za

Usmiljeni Samaritan.

Sv. Klara.

krščansko življenje, večkrat seveda šele po mnogem trudu in vztrajni molitvi.

V bližini je bila predilnica, kjer je bilo zaposlenih mnogo mladih ljudi obojnega spola. Zelijo je v srce bolela njih nevednost v verskih rečeh in stalna nevarnost za njih nedolžnost. Zato je zanje ustanovila večerne tečaje, ki so obrodili veliko sadov. Vso to njeno vneto so gledali njeni doraščajoči otroci in pri vsem so ji tudi pomagali. Ko je pozneje iskala vzroka za poklic svojih otrok, se je z veseljem spominjala teh let in je govorila: »Poklic svojih otrok morem pripisovati le dobrim delom, ki so jih otroci storili v Petropoliisu.« Seveda je bila to materina zasluga, otroci so ji le pomagali.

Toda domača hiša se je jela prazniti. Štiri starejše hčere so se že za vedno odrekle sreči domače hiše, slušajoč besede Gospodove: »Čuj, hči, in glej in nagni svoje uho: pozabi svoje ljudstvo in hišo svojega očeta; in kralj se bo radoval tvoje lepote; zakaj on je Gospod, tvoj Bog, ki ga bodo molili« (Ps. 44, 11—12).

Bog jemlje svoje izvoljene, koder jih hoče. Imamo tudi svetnike, ki so izšli iz poganskih in krivoverskih družin. Največ pa je takih, ki so svoj poklic dobili pri svojih dobrih materah. Prerok Izaija pravi o svoji izvolitvi: »Gospod me je poklical od rojstva.« Te besede veljajo tudi o Zelijinih otrocih, ki jih je skrbna mati po rojstvu posvetila Devici Mariji in vzgajala, da bi bili kdaj v božjo čast. Nedolžno življenje v domači hiši, ki je imela toliko oltarčkov kolikor sob, skrbno nadziranje otrok, nagnjenje do pobožnosti, ki ga je otrokom vcepila za dobro vneto mati, medsebojna ljubezen staršev in otrok in končno dobra dela matere in otrok; vse to je storilo, da je Bog njeno družino posebno ljubil.

In Bog je poklical enega otroka za drugim, ko so prišli v primerno starost, seveda po hudem boju, ki se je vršil v srcu staršev med naravno in božjo ljubeznijo. Ako se je mati v svoji ljubezni do Boga odločila za veliko žrtev in dala dovoljenje, ga je oče odločno odrekel. Tako sta morali najstarejši hčeri čakati dve leti, preden sta dobili tudi očetovo dovoljenje. Bog, ki vse vodi, je znal očetovo srce omečiti, da se je vdal goreči prošnji svoje žene in dal dovoljenje. Še hujši je bil boj s starim očetom.

Prosili sta dovoljenja drugi dve hčeri. Tedaj pa je hotelo srce državnega svetnika počiti od žalosti, ker »bo tako brez hčera«. Novi boji z Bogom in nasvet odličnih duhovnikov so starega moža pripravili do tega, da se je vdal. Štirim sestram so sledili še dve najmlajši... Vse so šle v samostane, ki se ukvarjajo z vzgojo mladine.

Dr. Hieronim je od nekdanj posebno cenil sv. Vincencija Pavelskega, sv. Ignacija Lojolskega in sv. Frančiška Asiškega. In Bog je poklical njegove tri sinove v redove, ki so jih ustanovili ti trije svetniki: najstarejši je postal lazarist, drugi jezuit in zadnji frančiškan. Toda ko sta prejela redovno obleko zadnja dva, srečni oče deveterih še živečih otrok ni več živel. Vendar je bil še dovolil, da se vzgajata v jezuitski šoli. V pismu, ki ga je pisal mesec pred smrtjo sinu lazaristu, pravi Bogu vdani oče: »Ljubi sin! Tvoje pismo z dne 2. junija je bilo balzam za moje srce. Naš Ferdinand (drugi sin), moja nada in opora v težavah našega posestva, je včeraj od tukaj odpotoval. Kaj hočem? Bog je sklenil in jaz se ponižno klanjam njegovi sveti

Glava sv. Janeza Krstnika.

volji. Ferdinand živi edino za našo ljubo Gospo in za Jezusa. V srcu nosi božjo ljubezen in strah božji. Če res čuti v sebi redovniški poklic in se hoče posvetiti vzvišeni nalogi reševati duše, naj to stori, samo naj prosí pred Najsvetejšim razsvetljenja. Zdi se, da hoče Bog vse moje otroke poklicati v svojo službo. Kolika sreča! Kaj hočem jaz? Saj je naš nebeški Oče. Jaz sem samo orodje njegove svete volje. Naj bo v naše zveličanje in v zveličanje naše brezverske Brazilije. Upam, da si imel pri svojem »ribjem lovu« srečo. Časi so hudi, a so bili vedno hudi za vojskujočo se Cerkev. Blagoslavljam te in te prosim tvojega blagoslova.« Tako je Bog polagoma spo-

polnil mišljenje tega blagega moža, ki mu je končno daroval vse svoje otroke.

Mati je bila od prve prošnje za vstop v samostan vsa iz sebe od veselja; jokala je od ganjenosti in vdano vzela vsako žrtev nase. Sama je storila vse, da bi se uresničile želje otrok, čeprav ji je bilo srce žalostno, ker se je morala od njih ločiti. Vse je spremila v samostan in jih darovala Bogu. Dan pred odhodom je še več molila, se često postila in se v svoji ponižnosti imela za nevredno, da je mati božjih izvoljencev. Ko so bili v samostanu, so ji bili še ljubši in jih je obsipala z vso ljubeznivostjo. Pisma pa, ki jim jih je pisala, so pravi slavospevi na božjo dobroto.

Dva sveža grobova.

Letos je imela smrt v Marijanski kongregaciji za gospodične pri sv. Jožefu v Ljubljani bogato žetev. Izbirala je kar med najboljšimi članicami. Niso še minuli štirje meseci, odkar je nebeška Vrtnarica presadila nežno cvetko gdč. Marijo Feldin v svoj nebeški vrt, že stojimo ob dveh novih grobovih.

Dne 26. junija 1929 je umrla gdč. Zofija Götz, od 2. febr. 1894 dalje najzve-

stejša in najzgodnejša članica zgoraj omenjene kongregacije. Odlikovala se je v vseh krepostih, ki naj dičijo Marijino hčer. Predvsem jo je dičila velika zvestoba v izpolnjevanju družbenih pravil in v junaškem prenašanju od ljubega Boga ji naloženega hudega trpljenja. Vse življenje je bolehalo na hudi srčni napaki. Na poti k skupnemu shodu je morala opetovano postati in loviti sapo radi srčne hibe, a bo-

Obhajilna slovesnost v Framu pri Mariboru.

(Gl. dopis.)

lezen je ni zadrževala, da bi ostala doma. Radi vodenice, ki je nato nastopila, več mesecev niti ležati ni več mogla. Lahko si mislimo, kaj je revica prestala preteklo zimo, ko se je še zdrav človek v postelji komaj ogrel. Rajna gđc. Zofija Götzova je prenašala vse to trpljenje resnično junaško. Voditelju kongregacije je priznala, da nikdar ne moli za zdravje, marveč vedno le za stanovitnost. Kdor jo je obiskal v dolgi bolezni, se je čudil njeni vdanosti v voljo božjo. »Bog že ve, kaj dela,« nam je kratko odgovorila, če smo jo pomilovali. Dasi tako težko bolna, je bila v pogovoru vedno živahna, zanimiva in celo šaljiva. Najraje pa se je pogovarjala o kongregaciji in o življenju v kongregaciji. Naj počiva v miru junaška duša!

Niso še usehnile cvetke in venci na njenem grobu, že ji je sledila gđc. Marija Jurman, učiteljica v pokoju. V kongregaciji je bila 31 let. Dne 3. julija smo jo pokopali. Tudi to zvesto in zgledno kongreganistinja je ljubi Bog preskušal v bridkem trpljenju, ki ga je junaško prenašala. Kot vpokojena učiteljica se je bila iz Idri-

je, kjer je delovala na osnovni šoli do vpokojitve, preselila v Gorico, da bi v tamšnjem milem podnebjju mirno preživela zadnja leta svojega življenja. Toda svetovna vojna jo je pregnala iz Gorice. Zapustiti je morala prijazno stanovanje, ki si ga je bila tako udobno uredila. Pribežala je v Jugoslavijo praznih rok. Odslej je bilo pomanjkanje njen delež. Niti postelja, niti blazinica, na kateri je umrla, ni bila njena last. Gostoljubno zavetje so ji nudili v zavodu Jozefinum. Tu je bila najlepši zgled skromnosti, pohlevnosti, miroljubnosti in iskrene pobožnosti. Kdor jo je prišel obiskat, je moral biti pripravljen, da je ne najde v njeni sobici, ampak v domači kapeli, kjer je premomila ure in ure. Včasih je pa bila v bližnji cerkvi sv. Jožefa; koncem zadnje dolge klopi na listni strani za stebrom je bil njen najljubši prostorček. Počivaj v miru, zlata duša! Pripomnimo še, da je bila rajna gđc. Jurmanova nečakinja velikega ljubljanskega škofa Antona Alojzija Wolfa. Bil ji je stari stric in se ga je še prav dobro spominjala.

Za druge — ne zase.

Januarja 1929 je umrla v župniji Sv. Tomaža pri Ormožu vzorna članica Marijine družbe: Marija Ritonja. Dosegla je lepo starost 90 let. S svojim lepim življenjem je vsekdar blagodejno vplivala na mlado in staro. Njen zgled naj bo v spodbudo zlasti vsem mlajšim dekletom, zato objavimo tu nekaj zanimivih in ganljivih potez iz njenega življenja.

Pokojna je imela dobre starše; njen oče je bil mož molitve, kar je podedovala tudi hčerka, Micika, ki se je še na starost rada izražala: »Večjo potrebo čutim za molitev kot za jed.« Ker je bila modre in bistro glave, se je brati in pisati navadila kar na domu. Krščanski nauk ji je ostal v glavi še pozneje; odlikovala se je zato v odgovorih pri velikonočnem vpraševanju. Glavno pa je: po naukih katekizma je tudi živela.

V službah je bila povsod priljubljena, kajti bila je ne le zvesta, pridna, delavna in poštena, ampak hkrati vedno tudi vesela in šegava. Med delavci je bila tako priljubljena, da so govorili: »Nič ni veselo, ako ni Micike zraven.« Znala je družbo zabavati tudi s poštenim popevanjem, samo da je preprečila prepire in neslano ter umazano govorjenje. Tako je na odličan način vršila apostolsko delovanje, naročeno po pravilih Marijine kongregacije.

Zvesti služabniki božji pa niso nikoli brez večjih ali manjših poskušanj. Tudi naša Micika ni bila izvzeta. Bog ji je najprej poslal dolgo bolezen. Devet let se je borila z jetiko; po Marijini priprošnji je nepričakovano ozdravela. V zahvalo je šla dvakrat peš v Marijino Celje na božjo pot.

Odslej je izpričevala, kako je tudi v težkih razmerah mogoče pogosto prihajati k mizi Gospodovi in prejemati sveto obhajilo. Bog ji je naklonil tako hrepenenje po angelskem kruhu, da je bila pripravljena prihajati vsak dan, tudi če bi bilo treba iti skoz ogenj ali vodo. Po sv. obhajilu je bila vsa srečna. To pobožno vajo je ponavljala celo v času, ko pogostno obhajilo ni bilo tako v navadi kot danes ter je bilo treba premagati marsikako oviro.

Kot prava družbenka je tudi svoje mlade tovarišice večkrat opominjala: »Draga dekleta, pojdite k sv. obhajilu! Zdaj vam teko studenci milosti!« Prevzela je še celo to breme, da je šla iz ljutomerske občine, kjer je bila rojena, k Sv. Tomažu, da bi še tu svetila mladim dekletom z lepim zgledom in pripomožjo, da bi se uvedlo pogostno prejetje sv. obhajila. To zanjo ni bilo lahko, če pomislimo, da se je morala ločiti od 90letnega očeta. Toda apostolsko zva-

nje jo je vleklo. Šla je, dasi ji je srce krvavelo, saj se je spomnila besed Gospodovih: »Kdor očeta ali mater bolj ljubi, nego mene, ta mene vreden ni.«

V poznih letih jo je morila najhujša preskušnja. Ko ni mogla hoditi več v cerkev, je občutila bridko praznoto v srcu, ker ni bila več deležna pogostnega in vsakdanjega svetega obhajila. Morala se je največkrat zadovoljiti s tem, da je prejela Jezusa v duhu. V veliko zadovoljstvo ji je bilo, ko je slišala, kako se ljudje čim dalje bolj oprijemljejo navade pogostnega sv. obhajila.

Naj omenjam še en lep način apostolskega dela iz njenega življenja. Ko je bila še zdrava, jo je nekoč neki malovrednež ves dan zaničeval radi sv. obhajila. Kako mu je vračala? Vse to je darovala za njegove otroke z željo, naj bi jim bilo v dušni prid. In res ni bilo brez blagoslova to darovanje. Ena izmed njegovih hčerk je prihajala pozneje vsak dan k sv. obhajilu — in je še zdaj vneta častilka presv. Evharistije.

Svoje trpljenje, združeno z vdano molitvijo, je najraje darovala za rešitev iz-

gubljenih duš, za spreobrnjenje ubogih grešnikov. »Le za grešnike molite pri sveti maši!« je naročala tudi drugim.

Do duhovnikov je ohranila vse dni globoko spoštovanje. Če je v družbi ali pri delu padla nevšečna beseda iz ust kakšnega površnega človeka, si je znala pomagati na ta način, da je rekla: »Molimo rajši zanje, da bodo lažje trpeli in da bodo mogli natančno izvrševati svoj težki poklic!«

V boleznih ni bila nikdar žalostna, ampak vedno vdana v voljo božjo, dasi jo je trpljenje zadržavalo na domu celih 15 let. Govorila je: »Kakor Jezus hoče, tako dolgo bom živela in trpela.« Zadnje leto je bila skoraj brez spanja, pa ji je bila noč vedno še prekratka. »Vse pesmi prepojem ponoči, seveda v mislih,« je rekla. V trpljenju je dozorela za nebesa. Smrti se ni bila, saj je bila vse življenje pripravljena za zadnji obračun, ki je zanjo bil lahek in srečen. V življenju je bila združena z Jezusom in Marijo, zdaj pa — to trdno upamo — se je to duhovno združenje spremenilo v zveličavno gledanje v nebesih. Prednica Mar. dr.

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

V.

Pristopili so pa k njemu farizeji, da bi ga skušali. Rekli so: »Ali je možu dovoljeno, ženo odsloviti iz kategegakoli vzroka?« Odgovoril jim je: »Ali niste brali, da je tisti, ki je od začetka prva dva človeka ustvaril, ju ustvaril kot moža in ženo in rekel: 'Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se bo pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo.' Zatorej nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči.« Mt XIX; 3—6.

Včasih posije solnce, da se potem zagrne v temnejše oblake. Tako je včasih v človeškem življenju.

Krištof, ki je svojo soprogo tako prsrčno, da bolno-ljubosumno ljubil, je začel naenkrat postajati do nje hladnejši. Elizabeti to ni bilo neljubo; veselila se je in upala, da je Bog uslišal njeno molitev in ozdravil moža njegove pretirane ljubezni in ljubosumnosti. Kmalu pa je spoznala, da ta hladnost ne izvira iz tega, kot da se je njegova kipeča ljubezen ustalila in umirila, ampak da mora imeti drugje svoje vzroke. Zakaj, če je izprva le nerad in od poklica prisiljen ostavljal svoj dom, se je zdaj večkrat doma dolgočasil in si ni vedel najti mesta in je imel vedno pri rokah

izgovor, da se je lažje izmuznil zdoma ob določenih urah. Elizabeta je podvojila vse ljubeznivosti do svojega moža, da bi spet pridobila njegovo srce.

Krištof je pač zakrival svoje srce in trdil: »Kaj sem se spremenil! Nič se nisem spremenil! Tisti sem kakor prej! Tako te ljubim kot prej! Ali ne?«

Pa ni se mu posrečilo svojega srca popolnoma zakriti. Nekaj nenavadnega, tujega, prisiljenega je stopilo v njegov obraz in v njegov glas pri takih besedah. Nekaj tujega in prisiljenega se je razlilo čez vse njegovo obnašanje v domači hiši. Elizabeta je to dobro opazila in Krištof je to čutil. Vse to je izviralo iz njegovega notranjega boja.

Nesrečno srečanje z žensko osebo iz nižjih slojev, ki je hotela Krištofa prikleniti nase iz sebičnih, lakomnih namenov, je skalilo dosežanje medsebojno soglasje v zakonu. Krištof je mislil spočetka; vse skupaj je samo mladostna lahkomišelnost, zankica, iz katere se bom brž spet izmuznil. Ona pa ni mislila tako. Prvi korak je bil že storjen.

Ali je bila vest, ali je bil sram, da se je spozabil — Krištofova notranjost je bila vznemirjena že ob sami misli, da bi morda

njegova pobožna žena o njegovem razmerju kaj zaslutila ali ga celo pregledala. Bil sicer ni Krištof podel človek, ki bi bil vdan razuzdanosti, nasprotno, veljal je in je tudi bil pred poroko vrl, neomadeževan mlad mož. Prizadeval si je tudi semintja, da bi se iztrgal iz tega nečastnega razmerja, da bi se možato vzdignil iz te mladostne lahkomiselnosti, kakor to večkrat imenuje svet in kakor je spočetka tudi on sam mislil — pa nagnjenje se mu je prešlo v strast in ženska je znala nastavljeni čimdalje zvitejše in vabljuješe zanke in je bil Krištof sam v sebi čimdalje bolj razrvan. Začel je zanemarjati svojo ženo in svoj poklic. Elizabeta je čimdalje manj razumevala svojega moža, ki se je znal njenim vprašanjem vedno kolikor toliko izviti in je trdil, da jo ljubi prav tako kot prej. Deloma mu je nekako verjela, ker niti od daleč ni mogla slutiti, niti ji ni kaj takega prišlo na misel, da bi njen Krištof mogel storiti kaj takega, čemur se pravi zakonska nezvestoba. Kljub temu ji je stiskal srce strah in nejasna in negotova slutnja. V tem dušnem trpljenju je dala življenje drugi deklici, ki je delila usodo prvorojenke: umrla je kmalu po rojstvu.

Če je smrt prvega otroka sklonila Elizabeto, je vsaj našla tolažbo v ljubezni moževi. Zdaj pa je ta mož do nje prisiljeno in narejeno prijazen, ona čuti jasno: on ni več ves njen.

Svakinji^a sta si prizadevali, da bi izginali iz njenega srca vsako motno misel in koj ko je ozdravela, sta jo vodili s seboj po gledališčih, zabavah in veselicah.

Krištof je bil tega vesel; saj se je tem lažje in bolj nemoteno mudil pri svoji prijateljici.

Pa ko некоč Krištof ni dovolj pazil, ko je bil bolj raztresen, ga je izdala njegova lastna beseda: Elizabeta je spoznala, da je izdana, izdana v svojih najsvetejših čuvstvih. Mož, ki ga je za Bogom s tako iskreno ljubeznijo ljubila, jo vara. Pa ne samo to; on žali dobrega Boga.

Kako rada bi verjela, da je vse skupaj samo sanja, samo blodna prevara. Ne očita mu, prosi ga samo krotko: »Povej mi resnico!«

»Elizabeta! Kako moreš ti, tako dobra in pobožna, misliti kaj takega! Ali ni taka misel grešna?«

»Povej mi vse, Krištof! Prosi Boga odpuščanja in se poboljšaj in vse bo dobro, Krištof!«

»Molči vendar! Kje je tvoja pobožnost, da natolcuješ in grešiš zoper ljubezen do bližnjega?«

Elizabeta bi kaj rada, da bi bilo to res, in je skoraj navidez pomirjena in kar skoraj misli, da je preostro sodila svojega moža in si napak razlagala njegovo obnašanje, pa da je morda kar sama kaj kriva. Zateče se k Bogu s prisrčnimi prošnjami in obsiplje moža s še večjo ljubeznijo. Toda pohujšanja ni mogoče več skriti.

»Kdo bi si bil mislil! Ta Krištof, ki jo je tako noro ljubil, da se je bo že v kratkih dveh letih naveličal,« tako so govorili daljni znanci gospoda advokata Mora; njegovi ožji znanci in prijatelji so molčali in jim je bila ta zadeva nerodna, kar jih je bilo dobrih; slabi so si mežikali in se držali na smeh.

Povrh tega so se oglasili številni upniki gospoda advokata; zanemarjanje poklica in vzdrževanje prijateljice — mu ni večalo premoženja, ampak dolgove.

Tako je videla Elizabeta, da se ji je vsa svetna sreča razkadila v prah. Pustila je gledališče in koncert in se zatekla v cerkev.

Dolgoví — nerodna zadeva.

Doktor Francišek Mora je oskrbel sina-ženina z denarjem in vsem potrebnim. Z lepimi dohodki svoje službe bi bil gospod advokat lahko prav udobno živel. Pa prijateljica, ki ga ni hotela izpustiti, je imela sto želja, ki ji jih je moral izpolniti ujeti mož.

Prišel je k materi: »Mamica, izredni izdatki so prišli nadme. Pisarna, pisarniški stroški — te bi že še kril; toda izredne pravde zahtevajo, da imam dovolj denarja, preden jih dobim itd., itd.«

In mamica, ki ji niso bile znane zveze njenega sina — zakaj Elizabeta ji v svoji nežnosti ni ničesar o njih omenila — dobra mamica je pokrila te »izredne izdatke«. Pa ta vir ni bil dovolj izdaten za nenasitni pohlep ženske, ki je omrežila verolomnega moža. »Trgovino bi začela in bi si delila dobiček,« tako mu je govorila, in gospod advokat Mora je stopil pred svojega očeta: »Dragi očka, advokatska ne nese bogve kaj prida! Vinograd, velik vinograd in velik vrt mislim vzeti v najem; saj veš, no, denarja nimam...« in on je bil zadovoljen z gospodarskim talentom svojega sina in mati je vneto pritrdila in dala sta mu denar.

Elizabeta je vse vedela, pa ji ni ostalo druge poti kot molitev in darovanje vseh svojih muk Bogu, da bi Krištof izpregledal in se povrnil na pravo pot. Prosila ga je in opominjala obzirno in nežno. Zastonj!

Vendar ni izgubila upanja. In to upanje, se ji je zdelo, da raste, ko je podarila življenje ljubki deklici, ki je dobila pri krstu ime Marijana.

Elizabeta je srčno zahvaljevala Boga za ta dar. Kolikokrat je vzela dete v naročje in z njegovimi ročicami v svojih rokah ljubkovala moža, da bi se spomnil prvih srečnih dni zakonske ljubezni in božje dobrote.

»Poglej, Krištof, kako nas ima Bog rad! Ali nisva srečna? Česa nama še manjka?« In potem ga je prosila, naj se vrne na pravo pot, ne zaradi nje, zaradi nedolžnega otročička.

Krištof je bil ganjen, obraz se mu je raznežil, objel je otroka in njo: »Bom, Elizabeta!«

Poskušal je, se dvignil na pol, pa spet omahnil, dokler ni postalo pohujšanje

splošno znano. Odprle so se oči tudi materi in vsi, ona in vsa družina, so zakrivali to pohujšanje, da ne bi zvedel zanj še oče, gospod doktor Mora.

Tedaj pa je Krištof zbolel in bil dolgo bolan. Njegova žena Elizabeta je pozabila vseh njegovih krivic in ga je čuvala dan in noč. Pa tudi starši in sestre in teti so se vrstile v postrežbi; tudi se je preselil brat Elizabetin Francišek, ki je bil zdravnik, v njeno stanovanje, da bi tako Krištof imel vedno pri roki zdravniško pomoč in tudi, da bi našel v Francišku dobrega prijatelja. Polagoma se je bolezen lajšala in celila se je tudi dušna rana Krištofova. Videl je v bolezni, kako mu žena streže nesebično, kako se ogiblje vsega, kar bi mu morda priklicalo neljube spomine; kako je pozabila prav vse, kar ji je storil hudega — vse to se je globoko vtisnilo v njegovo dušo.

Korak naprej! Z veseljem smo sprejeli novice, da je bil 2. junija prištet blaženim ustanovnik Salezijanske družbe, Janez Bosko. Čast oltarja je dosegel mož, ki je živel in delal v prvi vrsti za rešitev mladine. Zanj je ustanovil oratorije: privabiti je hotel s pošteno zabavo pod skrbno in vestno nadzorstvo predvsem zapuščeno mladino, da bi lepo izvrševala svoje dolžnosti do Boga, da bi se privadila krepostnega življenja; da bi se duševno, telesno in umsko izobrazila. Take oratorije imajo Salezijanci tudi pri nas: na Kodeljevem pri Ljubljani, v Veržeju, na Radni, na Rakovniku ter v Mladinskem domu v Zagrebu.

Rakovniški oratorij deluje z nekaterimi presledki že dolgo vrsto let. Žal, da je mladina tu v predmestju izpostavljena mnogim nevarnostim in protivnikom, ki se trudijo, da bi izruvali iz mladih src klico pobožnega življenja in čut za krepost. Že dolgo premišljujejo, kako bi oratorij mogel krepkeje zastaviti svojo odgojno moč. Sprožila se je misel, naj bi se ustanovila Marijanska kongregacija. Z veseljem so mnogi oratorijanci sprejeli to misel in so takoj vložili prošnjo za sprejem. Udeleževali so se sestankov vsakih 14 dni. Ker so prosili tudi manjši za sprejem, so se razcepili v postulante za Marijin vrtec in po-

stulante za Marijino kongregacijo. Kot pravico na sprejem so mladci opravljali šest-nedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju.

Sprejem je bil 23. junija. Ob osmih so stopili pred oltar Marije Pomočnice kandidatje za kongregacijo, ob strani oltarja pa kandidatje za Marijin vrtec. Sprejemni govor je imel g. dr. Fr. Volčič, voditelj kongregacije. Po govoru je sprejel z običajnim obredom 20 dečkov v vrtec, nato 18 mladeničev v Marijino kongregacijo. Ganljiv je bil prizor, ko so ti neustrašeni mladeniči dvignili roko in obenem stopili v varstvo Matere božje.

Med sv. mašo so pristopili vsi novi udje vrtca in kongregacije k sv. obhajilu, pridružili so se tudi oratorijanci. Mlada družba se priporoča v molitev, da ostane zvesta kongregaciji in krščanskim načelom.

Marijanske predstave. Ker so se Marijanske vprizoritve v Erlu na Tirolskem (tik ob bavarski meji) l. 1928. obnesle, se je občina v Erlu odločila, da vprizoritve Marijinega trpljenja v izpopolnjeni obliki ponovi tudi to poletje. Predstave so določene za vse nedelje do 15. septembra od ene do petih popoldne. (Postaja Oberaudorf na progi Rosenheim—Kufstein. Iz Rosenheima in Kufsteina redne avtovožnje do gledališča.)

Začetek javne službe božje v Mehiki. Na praznik sv. Petra in Pavla so se zopet izvršile javne službe božje z zahvalno pesmijo po vsi Mehiki. Katoličani so bili poprej o tem obveščeni s pripomnjo, da se jim ni bati preganjanja, ako se odpovedo oboroženemu stanju. Cerkvene razmere s tem seveda še niso urejene, marveč so se začela še le pogajanja.

Mednarodno rimsko romanje bogoslovcev in zastopnikov posameznih semenišč in zavodov je združilo v Rimu ogromno število duhovskih kandidatov. Sprejeti so bili v avdienci pri svetem očetu Piju XI. in izrazili ob tej priliki papežu-zlatomašniku svoja voščila. Dne 25. julija so se vsi navzoči udeležili svete maše, ki jo je opravil sveti oče v cerkvi sv. Petra. Med udeleženci je bilo tudi več bogoslovcev ljubljanske in lavantinske škofije.

Dragoceno darilce je prejel španski kralj Alfonz iz Rima. Kardinal Segura, španski primas, mu je izročil zlato, lepo okrašeno kaseto s svetinjico sv. Male Cvetke, dar papeža Pija XI. Poleg svetinjice so še sledeče relikvije: košček obleke, ki jo je nosila sv. Terezija, mala koščica in lasek z glave ljubljene svetnice.

Prihodnji mednarodni evharistični kongres v Karthagi je določen za dni od 7. do 11. maja l. 1930. Končal se bo torej tretjo nedeljo po binkoštih. Tako je odredil Msgr. Lemaitre, nadškof v mestu Karthagi.

Kapela v hotelu. Listi poročajo, da je to leto eden največjih hotelov v New-Yorku dal sezidati v svojih prostorih tudi lično kapelo. Čisto prav je, pišejo katoliški časopisi, da si hoteli, ki se ponašajo z vzorno kuhinjo, ki imajo po 2500 sob, knjižnico, kopalnice, zabavišča in velikanske dvorane, oskrbe tudi lastno kapelo, ki je namenjena molitvi in tihemu premišljevanju.

Zakaj? — Zato! Znano je, kako napreduje na Dunaju novodobno poganstvo. Leta 1927. ni bilo nič manj kot 31.000 nesrečnih oseb, ki so prijavile svoj izstop iz katoliške Cerkve. Lani jih tudi ni bilo veliko manj. Kako je moglo socialistično hujskanje, kako so mogli protivniki Cerkve doseči take uspehe? Poglejmo na časopisje — pa je rešena uganika. Dunaj in Nižja Avstrija imata sicer skoraj izključno katoliško prebivalstvo, a vsa dežela je preplavljena s Cerkvami protivnimi časopisi. 22 jih je ter imajo 2 in $\frac{3}{4}$ milijona odjemalcev. Vsi krščanski dnevnikarji pa premorejo samo 144.000 naročnikov. Koliko katoličanov nosi težko krivdo na vesti, ker podpirajo protivno časopisje! Pa je isto tudi marsikje drugod — in ali ne tudi pri nas!

Nestrohnjeno telo. V kraju Tilleur pri Lüttichu je umrla nedavno usmiljenka ondotne redovne hiše. Da bi dobili dovolj prostora

v grobnici, so sklenili, krsti dveh ondi pokopanih usmiljenk združiti. Pri tem so pa v začudenje vseh opazili, da je truplo usmiljenke Jeanne Castanet, ki je bila pokopana l. 1891., nestrohnjeno; celo obleka je nedotaknjena. Truplo je docela prožno, kakor ob smrti. Od druge tovarišice, ki je bila samo deset dni poprej pokopana, pa ni drugega sledu, kot par sprhnelih kosti.

Sestra Castanet je bila rojena leta 1810. v južni Franciji. Kot 19letna gospodična je bila vstopila v novicijat v sanatoriju za neozdravljive v mestu Bordó. L. 1831. je bila v Parizu preoblečena in je od tedaj neumorno stregla bolnikom, obolelim na koleri. Znana je bila kot jako pobožna redovnica.

Slovo. Dne 23. junija je bila v misijonišču St. Gabriel pri Dunaju poslovilna slovesnost in služba božja. 44 misijonskih duhovnikov in 6 bratov je bilo odposlanih na misijonsko pot med poganske narode.

Pozni duhovski poklici. Blizu Monakovega je bivši kraljevi grad Fürstenried, ki so ga spremenili v semenišče. 1. maja t. l. se je ondi naselilo 100 mladih oseb od 15. do 25. leta, da bodo tam nadaljevali izobrazbo in se pripravljali na duhovski stan.

Še nikoli menda ni imela Mehika toliko bogoslovcev, ki se pripravljajo na duhovski stan, kakor v teh časih, ko so morali katoličani toliko trpeti. V semeniščih na Španskem jih študira 300, v Rimu pa okrog 200. To pomeni zmagó, še preden je zmagá končno zagotovljena. »Kri mučencev — seme kristjanov.«

Štiri srečne osebe. Meseca maja je bilo en dan 2000 romarjev iz Kolina, iz Avstrije in z Bavarskega v Lurdu. Pripeljali so se na peterih posebnih vlakih. Štiri osebe so bile čudežno ozdravljene; tudi neki duhovnik, ki je bil slep, je nenadoma spregledal. Navdušenje med romarji je bilo nepopisno. Bavarci so bili navzoči tudi, ko je bila hipno ozdravljena 20letna Italijanka Ida Fantoni. V bolnišnici je ležala že štiri leta kot neozdravljiva. Imela je kostno jetiko in izkaženo hrbtenico; po spodnjem delu telesa je bila vsa hroma. Po drugi kopeli se je v strmenje vseh navzočih izvršil čudež. Mavčev ovój so ji odstranili in ga obesili v duplino. Srečna mladenka je padla na kolena pred duplino, molila, glasno jokala in se iskreno zahvaljevala Mariji. Vse se je solzilo; nekateri so glasno plakali ob tem prizoru.

Pomenljiv dan. Na praznik presv. Srca Jezusovega je prestala Terezija iz Konnersreutha zopet hud dan. Njena desna rana je močno krvavela, dočim se druge petkove ekstaze (zamaknjenja) od velikega petka dalje niso ponavljale. V ekstazi je videla tudi,

kako je vojak prebodel s sulico desno stran Jezusovo. Zbranih je bilo ta dan več sto tujcev, med njimi osem duhovnikov. Tudi domači (regensburški) škof Buchberger je bil navzoč, ker je imel isto dopoldne v bližini birmovanje. Prišel je opoldne in je opazoval pretresljive dogodke do konca. Kljub obilni izgubi krvi, kljub silnemu trpljenju je bila Terezija drugi dan čvrsta in živahna, da je mogla iti celo v cerkev. Ni pa zaužila ne nobene jedi, ne pijače.

Berlin — samostojna škofija. Po konkordatu, ki je bil sklenjen med Prusijo in Vatikanom, bo za mesto Berlin ustanovljena lastna katoliška škofija. Tudi mesto Ahen dobi lastnega škofa.

Misijonski zbor. Od 5. do 8. avgusta bo v zavodu »St. Gabriel« pri Dunaju VI. akademski misijonski kongres. Pokroviteljstvo je prevzel dunajski kardinal dr. Piffel. Med govorniki so tudi rektorji dunajske, budimpeštanske in milanske univerze. Tuji gostje bodo imeli priliko, da si hkrati ogledajo dunajske znamenitosti.

Predrznost sovjetskih zastopnikov v Rusiji je že tako velika, da hočejo že tudi umetniški svet vpreči v jarem za brezbožno agitacijo. Predsednik zveze »Brezbožnik«, Jaroslavski je poslal »Zvezi delavcev na polju umetnosti in ljudske izobrazbe« pismo, ki v njem poziva, naj se zveza dejansko udeležuje pri protiverskem gibanju »Brezbožnika«. —

Toda zveza umetnikov je odgovorila, da »iz idealnih razlogov ni v stanu, da bi sledila pozivu predsednika Jaroslavskega. Umetnost« — tako stoji v pismu umetnikov — »je poklicana za kaj višjega, in nikakor ne gre, da bi jo usuznili materialističnemu pojmovanju, ki zastruplja duše.«

Precej poguma je bilo treba, da so umetniki v teh okoliščinah podali tako krepko izjavo. Tem umetnikom-mučencem vse priznanje!

Dobra postava, ki bi je pa ne bilo treba, ako bi ljudje živeli po božji volji. V Grčiji je vlada predložila zakonski načrt posebne vrste. Če bo sprejet, bodo deležni starši, ki imajo več nego štiri otroke, znatnih olajšav pri davkih; poleg tega bodo pa prejeli za vsakega otroka še mesečne doneske iz državne blagajne. Imeli bodo tudi dvojno volivno pravico. Stroške bodo pa naložili samcem in družinam, ki imajo malo otrok. — V Švici je bila sprejeta postava, po kateri bodo osebe, ki uničijo kali započete življenja, kaznovane z ječo od pet do deset let.

Član jezuitskega reda je postal španski grof Aldama. Njegova soproga je pa vstopila v uršulinski red. Vsi otroci so člani raznih verskih družb in redov.

Slovenec — provincijal v tujini. Vodstvo avstrijske jezuitske province je poverjeno novemu provincijalu p. Alojziju Erzinu, ki je rodom Ljubljčan.

Molitve za kraljevsko rodbino. Na Vidov dan je bil na slovenskih tleh, na Bledu, rojen tretji kraljevič Pavle. V ljubljanski in mariborski stolnici so bile 1. julija cerkvene svečanosti z zahvalno pesmijo in molitvami za kraljevsko dvojico in za ves kraljevski dom.

Kronika. (Lavantinska škofija.) Franc Bohanec, novomašnik, pride za II. kaplana v Vojnik; Matija Munda, novomašnik, za kaplana v Ruše; Jožef Rutar, novomašnik, za kaplana v Ptuj; Franc Lesbaher, novomašnik, za kaplana v Teharje; Bogomir Pušnjak, novomašnik, za kaplana k Sv. Vidu pri Ptuj; Anton Babič, novomašnik, za kaplana v St. Ilj v Slov. goricah; Franc Smole, novomašnik, za kaplana v Čadram; Alojzij Zalar iz Beltincev v Dol pri Hrastniku; Jakob Ocvirk za I. kaplana v Vojnik; Jakob Cinglak gre v stalni pokoj; Štefan Bakan iz Sv. Ruperta v Slov. goricah v Dobrovnik v Slov. Krajini; Franc Babšek iz St. Ilja v Šmartno pri Slovenjgradcu; Franc Glavnik iz Teharj k Sv. Jakobu v Slov. goricah; dr. Alojzij Osterc v Svetinje pri Ormožu; Jakob Zidanšek za I. kaplana v Rajhenburg; Jožef Pretnar iz Šmartna pri Slovenjgradcu v Dobovo; Štefan Horvat od Sv. Vida pri Ptuj za II. kaplana pri Sv. Petru pri Mariboru; Stanislav Weingerl iz Ptuja za II. kaplana v Rajhenburg; Anton Medved iz Dobove v Novo cerkev; Štefan Lejko iz Dobrne k Sv. Rupertu v Slov. goricah; Jakob Richter iz Čadrama za I. kaplana k Sv. Petru pri Mariboru; Anton Šparl, provizor v Gor. gradu, za kaplana na Ljubno.

(Ljubljanska škofija.) Iz državne službe kot katehet na realni gimnaziji je izstopil prof. dr. Jakob Žagar, ki se posveti misijonskemu delu v družbi lazaristov. — V Ameriki se mudi točasno ljubljanski frančiškanski pridigar dr. p. Hugo Bren v zadevi III. reda in glasila »Cvetje z vrtov sv. Frančiška«.

Slavnostni dnevi združenih češkoslovaških, slovenskih in hrvatskih Orlov ter drugih katoliških telovadnih društev v Pragi — so bili obenem dnevi, ko so zastopniki naših slovenskih Orlov in Orlic priborili odlična prvenstva ter častne znake odlikovanja. Te zmage se tembolj veselimo, ker je kongres katoliških telovadcev kakor tudi njih sijajni nastop presenetil zlasti nasprotnike katoliškega imena. O slovenski Orlovski zvezi je

pa na pozdravni večer ob vrnitvi v domovino dr. M. izrekel tudi to-le pohvalo: »Tudi na kulturnem polju so Orli najboljši delavci, in ko bi se vršila tekma tudi v prosvetnem delu, sem prepričan, da bi tudi v tem oziru odnesli Orli prvo nagrado.« S prosvetnega polja vodi pot na torišče katoliške akcije in trajnega katoliškega življenja.

Novomašniki goriške nadškofije: Fortunat Jeklin s Pečin je imel novo mašo na Sv. Gori; Ivan Budin z Mirna je opravil prvokrat sveto daritev 7. julija, isti dan tudi Leopold Jurca na Opčinah; Aleksander Milič iz Briščeka pri Proseku je stopil pred oltar kot novomašnik 14. julija. — Pri Svetem Antonu Novem v Trstu je bil umeščen kot župnik I. Grego.

Na bolje. S 1. julijem je jel izhajati v Zagrebu nov katoliški dnevnik »Hrvatska straža«. List izdaja Pijeva družba, Narodna prosveta, Mahničeva dediščina, hiljadarci za katoliški dnevnik. V odboru, ki bo dajal listu smernice, so najodličnejši in najveljavnejši možje. — Iz srca se veselimo tega napredka na polju katoliškega časnikarstva.

Kamnik. Oglašamo se s skromnim poročilom o naši kongregaciji. Po številu nas je 164. Kdor ne pozna Kamnika, si bo mislil: Lepo število. Mi pa pravimo: Lahko bi nas bilo več. Tej želji bo kmalu ustrezno, saj se vedno priglašajo nove kandidatke. Shodov se z malimi izjemami redno udeležujemo. Drugače bo menda tudi še; mislimo pač tako, saj bi nas sicer g. voditelj takoj strogo prijel. 24. junija, na Janezovo, smo imele shod v Velesovem, kjer smo opravile svojo pobožnost, hkrati pa užile tudi dokaj zdravega razvedrila.

V Trzinu je umrla za srčno hibo na praznik sv. Petra in Pavla zvesta članica Mar. družbe Antonija Kvas, za smrt kar najbolje pripravljena. Bila je nekaj časa v bolnišnici, kjer je prejemale vsak dan sv. obhajilo. A ko je videla, da ji ne morejo pomagati, je želela iti domov in doma umreti, kar se je tudi zgodilo. Umrla je v času, ko so imele njene tovarišice v Mengšu tridnevne duhovne vaje in so tudi sv. obhajila za njo darovale. Kot cerkvena pevka je z navdušenjem prepevala Mariji v čast, zato upamo, da se zdaj veseli z Marijo v nebesih.

Šmartno ob Paki. V mesecu Srca Jezusovega so bile članice dekl. Mar. družbe s povabljenkami vred deležne posebne milosti duhovnih vaj, ki jih je vodil misijonski duhovnik Al. Mav. Izredna sreča so duhovne vaje za vsakoogar, ki se jih udeležuje z resno

voljo in pravim razpoloženjem. Kako potegnejo človeka kvišku iz zemeljskega prahu in močvirja k božji ljubezni! Ni ga boljšega zdravila za bolno dušo in za ureditev notranjega življenja, kot so duhovne vaje. Poskusite in se prepričajte tudi drugod!

Štomaž na Goriškem. V »Bogoljubu« čitamo o lepo urejenih in vzorno discipliniranih družbah; pri nas pa smo kakor sirote brez lastnega duhovnika, torej tudi brez lastnega voditelja. Lahko si mislite, kako težko nam je. Ni nas veliko, a vztrajamo pa le. Imamo skupno sv. obhajilo; dneve določimo kar same; k spovedi gremo, kamor katera more. Tudi brez shodov nismo. Pomagamo si večinoma same: V cerkvi prečita kaj primerne in spodbudne kar prednica, nato opravimo skupne molitve, malo zapojemo, nato pa gremo v družbeno sobo, ki je na razpolago v praznem župnišču, kjer se prijazno porazgovorimo in razvedrimo. Včasih gremo gostovat k sosednji družbi v Lokavc, ker je naša duhovniža poverjena oskrbi lokavškega gospoda. — Močno nas razveseli vsakokratni prihod »Bogoljuba«, ki nam nudi dušne hrane in bodrila. — Da se vzgnezdi tudi pri nas tu in tam kakšna površnost, ni čuda, ko manjka paznega očesa voditeljevega. Zato pa prosimo drage sosesre po širni Sloveniji, naj se nas ob lepih slovesnostih in praznikih spominjajo, da bomo mogle vztrajati.

Razno.

Spominski dan. Tovariše-borce, može in fante iz let groze 1914—1918 zopet kliče Mamka božja na Brezje. 11. avgust je naš dan! Pričetek ob pol 10. Ves dan sodeluje glasbeno društvo »Sloga« iz Ljubljane in združeni pevci, ki bodo prihiteli ta dan na Brezje. Dnevni red kot običajno. Polovična cena za vozovnice na železnici dovoljena, in sicer od 9. do 13. avgusta tako, da se plača cela vozovnica v eno smer; nazaj s potrdilom udeležbe na Brezjah prosta vožnja.

Tovariši, agitirajte od moža do moža za častno udeležbo! Gg. dušne pastirje prosimo, da bi v cerkvi opozorili na to spominsko skuščino in na skupno zahvalno pobožnost pri Mariji na Brezjah!

Glavni odbor Z. S. V. v Ljubljani.

Važen nauk za katoliško akcijo. O priliki katoliškega shoda v nadškofiji Toulouse na Francoskem je spregovoril ondotni novi nadškof jako pomenljive besede, ki jasno razlagajo, kako je umevati katoliško akcijo. Rekel je med drugim: »Proč z nergavci, ki neprestano tožijo o slabih časih, o podivjanju mladine; proč z ljudmi, ki menijo, da se moderna

družba ne da rešiti drugače, kot s političnim prevratom. Vcepimo ljubezen v svojih srcih do mladih ljudi, do domovine, do sedanje dobe; vcepimo ljubezen do duš! Še ene ni med njimi, ki bi ne bila dostopna in dojemljiva za vpliv božje milosti. Samoljubna mamlomarnost in brezbriznost za množico, ki po sodbi nekaterih ni vredna, da bi jo spoštovali, ni le znamenje lenobnosti in zaničevanja, marveč je tudi zanikanje ukaza Gospodovega: »Pojdite in učite!« Duhovniki, mladeniči, matere, — premalo poznate, kako veliko moč ima vaš vpliv, kako mogočna je moč vere, ki jo oživlja prava ljubezen! — Glejte komuniste, protivnike vere in socialnega reda! Kakšno odločnost kažejo, kakšno junaštvo, kakšno požrtvovalnost! In vendar služijo lažnivi stvari! Naučimo se od njih vsaj ta-le nauk: Apostol se mora vsem docela žrtvovati, da rešuje ljudi.»

DAROVI.

Za Kruh sv. Antona: Anton Belec za srečno potovanje v Ameriko 30 Din; Ana Žagar (Luče) 10 Din; župni urad Št. Vid pri Vipavi 90 Din.

Za krst poganškega otroka: Lempl Marija 60 Din.

Za najpotrebnejše misijone: Župni urad Št. Vid pri Vipavi 15 Din. — Za misijone med slovenskimi izseljenci v Argentini Lempl Mar. 10 Din.

Za mašno zvezo: Ivan Curk, Podraga, 15 Din.

ODGOVORI.

M. V.: Dobili smo dopis, ki v njem poročate, da ste imeli 5. maja slovesno sprejemanje v Marijino družbo in da se je Marijina četa mladeničev povečala za 37 članov. Vseh vas je sedaj 70. Niste pa povedali, kje se je to izvršilo. Poštni pečat je bil razmazan tako, da niti ugibati nismo mogli. — Razpravica o duši pa pač ni ne stvarno ne oblikovno tako zrela, da bi jo mogli sprejeti v list.

Ali čitate pazno vsako številko »Bogoljuba«?
Ali shranjujete prebrane zvezke?

Odpustki za mesec avgust 1929.

1. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

2. Petek, Porcijunkula. Od opoldne včerajšnje dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po nametu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest očenašev, češčenamarij in čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 3. avgusta opoldne do nedelje 4. avgusta cpolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje. — Ker je danes prvi petek, p. o. a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; c) udom br. presv. Srca Jez.

3. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Dominik. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Je-

zusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 12. dan

7. Sreda, prva v mesecu. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) udom škapulirske br. karmelske M. b.; c) istim kakor 12. dan.

12. Ponedeljek. Sv. Klara. P. o. vsem vernikov v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Četrtek. Veliki šmaren. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor prvi dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) udom Marijinih družb; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske M. b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Petek. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) onim kakor 12. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Četrtek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) udom br. sv. R. T. kakor prvi dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Sobota. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ludovik, kralj. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Sreda. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

priliki zlate maše Leona XIII. je darovala bratovščina 5 srebrnih kelihov, 1 z zlatom vezen mašni plašč, 2 albi z idrijskimi čipkami, 50 plaščkov za ciborije, 2 lepi stoli in 12 korporalov.

Naj se v letošnjem letu, v sedemdesetem letu obstoja, poživi vsestransko njeno delovanje. Zlasti naj udje goreče opravljajo vsak mesec uro molitve pred Najsvetejšim. Da bi z večjo gorečnostjo častili Zveličarja v najsv. zakramentu, je sv. oče Pij XI. dne 4. septembra 1927 dovolil popolni odpustek vsem vernikom za molitev sv. rožnega venca v svetišču, v katerem je presv. Rešnje Telo. Popolni odpustek morejo prejeti verniki tolikokrat, kolikorkrat molijo del rožnega venca, to je veseli, žalostni ali častiljivi del. V letošnjem izrednem svetem letu pa dobi vsak vernik odpustek 7 let in 7 kvadragen tolikokrat, kolikorkrat le nekaj časa moli pred sv. R. T. po namenih sv. očeta. Verniki, ki pa ves teden vsaj enkrat na dan opravijo to pobožnost (da molijo nekaj časa pred sv. R. T.), dobe popolni odpustek.

Potrudimo se, da bomo evharističnemu Kralju, združeni s pobožnimi častilci po vsem svetu, neprestano dajali čast in hvalo in da bomo po svojih močeh skrbeli za lepoto bivališč živega Boga. Vse molitve in milodare bo Gospod Bog bogato poplačal, ker je sam obljubil po besedah sv. pisma: »Daj Najvišjemu po tem, kar je on tebi dal; daj s prijaznim očesom, kar premore tvoja roka; zakaj Bog je vrāčevalec, in on ti bo sedmero povrnil.« (Sir, 35, 12. 13.)

ZA ŽIVLJENJE.

Duh posvetnosti. Nekdaj je bilo tako, da so kristjani bili in ostali kristjani ne le v cerkvi, marveč tudi v javnosti. Vse življenje je bilo prešinjeno z versko mislijo. — Danes pa hoče prevladovati gola posvetnost ter odrihati vse, kar spominja na versko in cerkveno. Kakor morska pošast tiplje okrog skrito framptonstvo in skuša polagoma odstraniti vse, kar spominja in opominja na onostransko. Svet, ki je pod vtisom prostozidarskega časopisja, se da brž ustrahovati ter se vrti po uspavajoči godbi mlačnosti in verske brezbriznosti. Slabi zgledi pa potegnejo še druge za seboj.

Včasih smo pozdravljali tudi izvan cerkve: »Hvaljen Jezus!«, zdaj hoče posvetnost vpletati samo: »Klanjam sel!«, »Dober dan!«, »Sluga sem« in podobno.

Včasih smo se zahvaljevali: »Bog plačaj!«, »Bog povrni!« — zdaj prazna beseda »Lepa hvala!«

Včasih smo voščili: »Bog blagoslovi!« — zdaj si nekateri žele samo še: »Dober tek!«

Včasih smo ob kihanju želeli bližnjemu: »Bog pomagaj!«, zdaj: »Na zdravje!«

Včasih smo ob slovesu klicali: »Z Bogom!«, zdaj govore: »Na svidenje!« ali »Zdravo!«

Včasih smo molili za pokojne: »Bog jim daj večni pokoj!«, zdaj se zadovoljujejo nekateri z brezpomembno rečenico: »Lahka jim bodi zemljica!«

Z znamenjem sv. križa smo začenjali svoja dela in opravila. Če je gospodar začel orati, kositi, ali karkoli že delati, je rekel: »Bog in sv. križ božji!«, ali: »Bog daj srečo!« Enako so govorili tudi vsi mimoidoči. Mati je prekrizala moko, ko jo je zamesila, oče hleb, preden ga je načel itd. — Zdaj se zdi marsikomu, kakor da je vse to nepotrebno. Kmalu bi kdo še rekel, da je nemoderno.

Po sobah in stanovanjih smo imeli včasih samo svete podobe. — Zdaj najdeš vsakovrstno navlako: pokrajine, psičke, mačke, pa tudi nedostojno naslikane ženske.

Koliko je še danes hiš, ki bi imele kropivček ob vratih? In vendar, kako vzgojna in koristna je ta navada!

Za dostojnost škofijski ordinariat v Krku je oskrbel male letake v obliki podobic (na štirih straneh), ki so na njih v hrvaščini, češčini in nemščini razložene cerkvene zahteve glede mode, glede dostojnosti v kopaljščih i. dr. Naslovna trobarvna sličica predočuje dve tabli zapovedi božjih na oblaku, ki jih ščiti roka z ognjenim mečem. Pod sliko je napis (v treh jezikih): »Zapoved božja — pravilo za življenje.« — Sličice se lahko naroče v škofijski pisarni v Krku. Dva izvoda 1 Din.

Varno nalozite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti »knjižbi na posestva proti poroštvo i. t. d.

Dekliško vzgojevališče Marijin dom v Kočevju

sprejema deklice v meščansko šolo ter jim nudi pouk in krščansko vzgojo. Poleg šolske izobrazbe dobivajo tudi zasebno izobrazbo, bodisi v glasbi, jezikih, strojepisju in ženskih ročnih delih. V zavodu ki ima zelo ugodne zdravstvene razmere, vodijo pouk in vzgojo usmiljene sestre. Sprejemajo se tudi gojenke za osnovno šolo.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Bogoljub velja v l. 1929

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20'—
„ Avstriji	šil.	3'—
„ Italiji	lir	8'—
„ Češko-Slovaški	Kč	15'—
„ Franciji	frank	12'—
„ Ameriki	dol.	—50

Precizne ure

Schaffhausen Omega, Doxa itd.

dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Razni **kipi** in **slike**, najrazličnejši **molitveniki**, vse **potrebščine za Mar. družbe** in vse **pisarniške potrebščine** se dobe

V PRODAJALNI K. T. D.

H. NIČMAN

v Ljubljani

Slovenske gospodinje in dekleta kupujejo samo edino domače testenine

ki so priznane najokusnejše in tudi najcenejše ter najhitreje pripravljena jed.

prigoroča

Posteljno

in
namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

To je najboljše v poletni dobi za pojačenje krvi!

ker samo močna in zdrava kri more ohraniti in vzdrževati naše telo zdravo.

Pojačenje krvi je potrebno vsem onim osebam, ki so tekom minule zime prebolele kakršnokoli bolezen; vsem osebam, ki so **malokrvne, bledega obraza, slabih živcev, katere trpe na pomanjkanju teka**, katere zelo pogostoma muči **glavobol** in **pomanjkanje spanja**, osebe, ki se takoj utrudijo celo pri najmanjšem duševnem ali telesnem delu, osebe ki trpe ali so trpele na **malariji**, razdražljive osebe ali vohče slabotne osebe.

Okrepljenje krvi je dalje nujno potrebno vsakemu dečku ali deklici, ki pohajata šolo, potrebno je okrepjenje krvi vsem osebam, ker nam

to veleva narava, da v teh poletnih mesecih pojačujemo in osvežujemo kri.

Način, kako si pojačimo in osvežimo svojo kri, je enostaven, naglo izvedljiv in siguren, in na ta način so si ljudje pomagali že odkar stoji svet.

Človeška kri izgubi vsled raznih okoliščin eno glavnih svojih sestavin, in to je železo; vsled tega je nujno potrebno krvi nadomestiti železo potom zdravstvenih preparatov, ki hranijo v sebi železo, in radi tega samo taka kri more ohraniti in vzdrževati naše telo krepko in zdravo.

Eden takih preparatov, ki vsebuje železo in se vporablja že mnogo in mnogo let z najboljšimi uspehi, je:

»ENERGIN«

železnato kina-vino.

Energín železnato kina-vino je doslej preizkusilo nad tisoč zdravnikov in zasebnikov. Vsi ga hvalijo in priporočajo.

Energín železnato kina-vino je povrnilo zdravje brez števila otrokom, odraslim, dečkom, deklicam, ženam, mladim in starim.

Energín železnato kina-vino krepi, čisti in osvežuje kri, krepi celo telo in je stori odporno proti vsem boleznim.

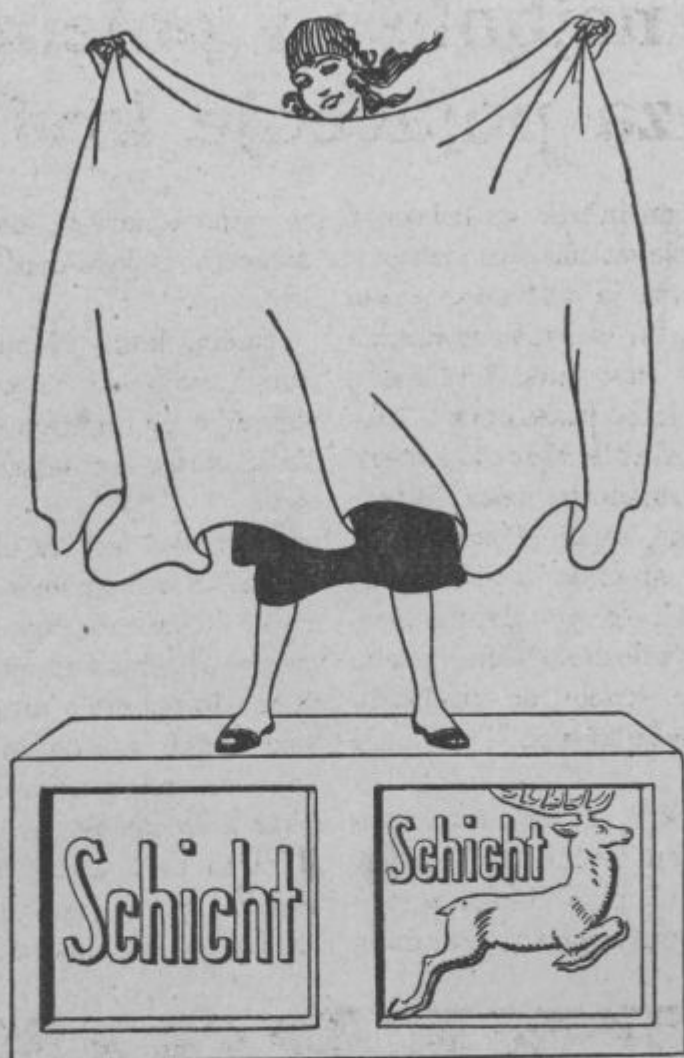
Energín železnato kina-vino napravlja **vidne uspehe**.

Dobiva se v vseh lekarnah in drogerijah 1 velika steklenica $\frac{1}{2}$ litra vsebine D 40.— Kjer bi ga ne dobili, naročite naravnost na naslov:

Laboratorij „ALGA“ SUŠAK 43

3 velike steklenice po $\frac{1}{2}$ litra po povzetju Din 128.—

6 velikih steklenic po $\frac{1}{2}$ litra po povzetju Din 248.— in ena zastoj.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT